XXX. ÉVFOLYAM, 22. SZÁM **Ára: 1.80 Ft** 1974. MÁJUS 30.

Hegedűs István rajza

TEHETSÉGKUTATÁS

– Ejha, felrúgta a tizedik emeletre! Rohanok, és felfedezem a kölyköt...

KEDVES LUDAS!

MÉGY A LEVÉL, MEGY A LEVÉL VÁNDORÚTRA

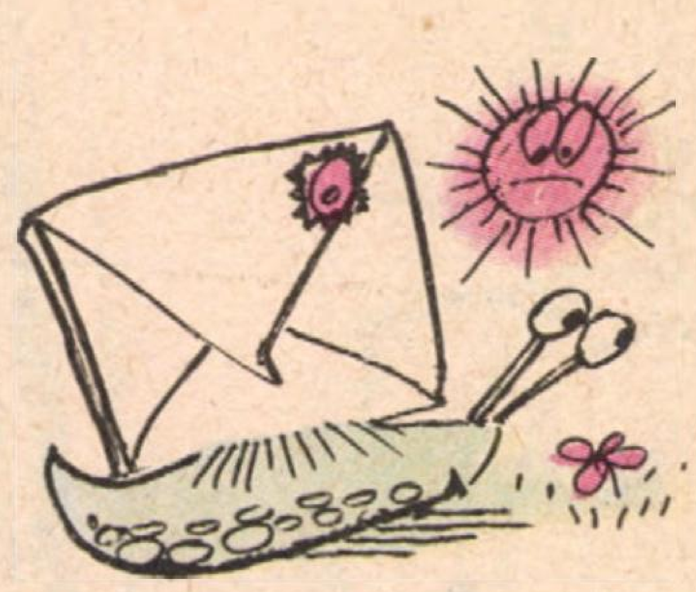
A Pesti Központi Kerületi Bíróságon a bírónő 1974. április 10-én 10 órakor hiába várta a Szigetvári Konzervgyár jogi képviselőjét, a Magyar Államvasutak ellen indított kártérítési ügyben.

A Szigetvári Konzervgyár jogtanácsosa viszont igen elcsodálkozott, amikor elolvasta a fenti ügyben a részére április 16-án kézbesített tárgyalási jegyzőkönyvet, amely megállapítja, hogy felperes jogi képviselője a tárgyaláson az idézés ellenére nem jelent meg. De hogy is jelenhetett volna meg, amikor az április 10-i tárgyalásról Szigetváron senki sem tudott?

A rejtély május 8-án oldódott meg, amikor a szigetvári posta kikézbesítette a Pesti Központi Kerületi Bíróságnak a fenti tárgyalásra szóló idéző végzését, amelyet a postai bélyegző szerint, Budapesten, az 502. számú postahivatalban, 1974. március 22-én, 12 órakor adtak postára, ajánlottan, 1363 ragszám alatt.

Így az idéző végzés — ajánlott levélként — 47 nap alatt tette meg a Budapest—Szigetvár közötti 220 kilométeres utat. Ez napi 4 és fél kilométernyi haladást jelent.

A postának volt már jobb „teljesítménye" is vállalatunk életében: korábban egy másik bírósági ügyirat 11 hónap alatt tette meg a Szigetvár—Kaposvár közötti 54 kilométer utat.

Május 8-án a Szigetvári Konzervgyárban nemcsak a jogtanácsost, hanem a kereskedelmi osztály értékesítési csoportvezetőjét is alapos meglepetés érte. Ugyanis a „Hungarofruct" Zöldség-Gyümölcs Szövetkezeti Külkereskedelmi Vállalattól diszpozíciót kapott 144 üveg meggybefőttre, melyet 1974. április 2-ig kellett volna a „Hungarofruct" budapesti telepére küldeni, iráni megrendelésre.

Érdekes, hogy ezt az ajánlott-expressz levelet is 1974. március 22-én adták fel Budapesten, a 65. sz. postahivatalban, ragszáma 1379. A napi 4 és fél kilométeres haladás egyáltalán nem utal „expressz"-gyorsaságra.

Mivel a meggybefőtt a kért határidőre nem érkezett meg, a „Hungarofruct" telexen megismételte a rendelést. Így, ha késve is, csak felkerült Pestre a 144 üveg meggybefőtt, amelynek késedelme miatt (a posta hibájából) 10 napig várt egy majdnem teljesen megrakott kamion az Iránba indulásra.

Ennek a késedelemnek a költsége még nem ismeretes, de a „Hungarofruct" közölte, hogy az ebből keletkezett kárt a vállalatunkra át fogja hárítani.

A szigetvári postahivatalt nem lepte meg a panaszunk, mert a hivatal vezetője szerint más ajánlott levelek is hasonló sorsra jutottak. Azt tanácsolták, hogy panaszunkkal forduljunk a Pécsi Postaigazgatósághoz.

A Pécsi Postaigazgatóság a panaszt felvette, de a panaszt felvevő ügyintéző mosolyogva közölte, hogy a posta legmagasabb kártérítési összege maximum 1000 forint lehet. Persze saját üzletszabályzatuk szerint.

Szaknyelven szólva: bent vagyunk a pácban.

Dr. Gróf József
Pécs, Perczel u. 26.

SZEMÉTHEGY

Dunakeszin jártam a napokban, a Felsőtabán úton. A rendszertelen házszámozás következtében, csak hosszas tudakozódás után sikerült az utcát megtalálnom. Bolyongásomat mégsem tarthatom eredménytelennek. Utam során egy hegyet fedeztem fel — a térképen nem volt rajta —, egy hatalmas szeméthegyet. Csúcsáról belátható a táj panorámája.

A szeméthegy aljában kisgyerekek játszottak porban, piszokban, téglatörmelék, rongyhulladék és több napos ételmaradék között. A szennycsatornára ráhordták a szemetet. A csatorna így alagutat képez a szeméthegy alatt és szabadon folyik szét a szennyvíz. Elgondolni is rossz, hogy mi lesz ott nyáron!

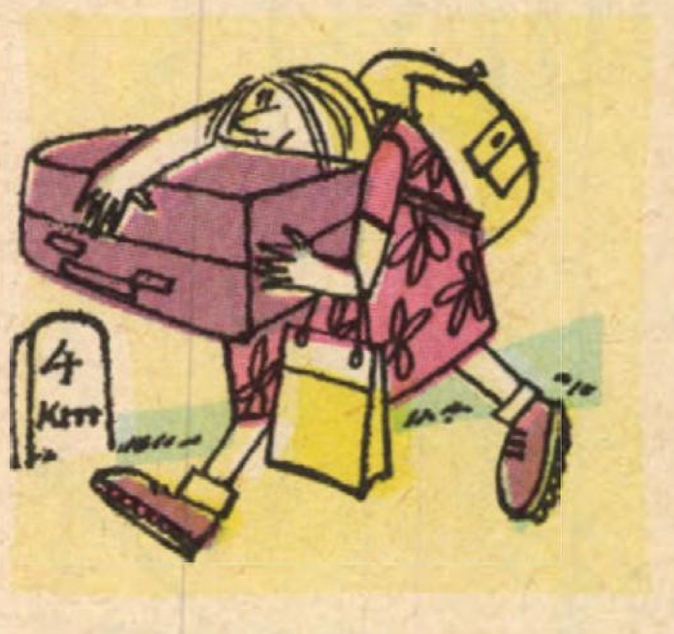

A KÖJÁL szíves figyelmébe ajánljuk ezt a tarthatatlan egészségügyi állapotot. Győződjenek meg személyesen a helyzetről, követve az ősi bölcsességet: ha a hegy nem megy Mohamedhez, menjen ki a KÖJÁL Dunakeszire, a Felsőtabán útra.

(f. l.)

BUSZ-BOSSZÚSÁG

Minden szombaton (szabad szombat esetén már pénteken) vonatra ülök a Déliben és lemegyek Balatonfűzfőre. Sajnos, a szombat reggel 7.52 órakor induló tapolcai vonathoz Balatonfűzfőtől Fűzfőgyártelepre nincs buszjárat, a 15.14 órakor induló vonathoz csatlakozó busz pedig csak a legritkábban várja meg a vonatról leszállókat.

Jónak tartom, hogy az utazókat mozgásra, sportra késztetik, de háromórás álldogálás után — mert nem minden esetben lehet ülőhelyet kapni a vonaton —, csomagokkal megrakodva, nem szívesen teszem meg a 3—4 km-es gyalogutat, ami ráadásul egy hosszabb szakaszon meredek is. Kedves Volán! Tudnának-e segíteni rajtunk?

Balogh Ágnes
Bp. XI., Fehérvári út 179.

VÁLASZ KIFLI-ÜGYBEN

A Ludas Matyi 1974. április 18-i számában „Hajnali kifli" címmel vállalatunk munkáját bíráló írás jelent meg. A cikk szerzője egy régi, megoldatlan problémát tesz szóvá, az üzletek nyitás előtti áruátvételét, amelyet személyi, anyagi és technikai okokból még nem tudtunk megoldani.

Köszönettel vettük a cikkben szereplő néhány javaslatot, de sajnos nem tudjuk alkalmazni azokat a következők miatt:

A sütőiparban szívesen alkalmazunk mi is egyetemistákat kisegítő munkára, miután létszámgondokkal küzdünk. Az Esti Hírlap széthordásához hasonlóan azonban nem oldható meg a sütemény kiszállítása, ehhez gépkocsi is szükséges.

Sütőipari termék csak merev rekeszben szállítható, amely megvédi a külső behatásoktól. A régebben használt zsák, vagy egyéb alkalmatosság erre a célra már nem megfelelő. A fóliazsák ezen túl még azért sem használható, mert köztudott, hogy a friss termék erősen párolog, a zsák telítődik párával, s az lecsapódik a termék felületére, amely ezáltal élvezhetetlenné válik.

Mindent, ami erőnkből telik, megteszünk a kulturált áruszállítás érdekében.

Amíg nem találunk a kereskedelemmel közösen végleges megoldást, kénytelenek leszünk jobban ügyelni arra, hogy ne kerüljön a sütőipari termék az üzlet elé az utcára.

Halmi Tibor
vezérigazgató,
Fővárosi Sütőipari Vállalat

HELYJEGY-MÓKA

Az NDK-ba szerettem volna utazni, s ehhez helyjegyet kellett szereznem a Pannónia expresszre. A Keleti-pályaudvar Nemzetközi jegypénztárában közölték velem, hogy helyjegyet csak érvényes útlevél és menetjegy ellenében adhatnak ki. Mivel az útlevél még nem volt kész, két lehetőség között választhattam: vagy az egész úton állok, vagy pedig későbbi időpontban utazom.

Harmadik lehetőségként bementem az IBUSZ-hoz, ahol minden további nélkül (útlevél és menetjegy nélkül) megkaptam a szükséges helyjegyeket.

Szeretném megtudni, hogy milyen rendelkezés van erre vonatkozóan? Mert ha az IBUSZ-nál járták el helyesen, akkor a MÁV milyen alapon köti a helyjegykiadást ilyen feltételekhez?

Kláb László
Simontornya, Bercsényi u. 25.

ROLÓ

Balatonfüredre utaztunk a 7 óra 52 perckor induló tapolcai személyvonattal. Úgy döntöttünk, hogy az utazás alatt nem a már jól ismert tájban gyönyörködünk, hanem szundítunk egy kicsit, ezért az ablakon levő sötétítő rolót lehúztuk. Ez a hirtelenszőke jegyvizsgálónőnek nem tetszett és felszólított, hogy húzzuk fel a rolót. Amikor én erre nem voltam hajlandó, erélyes léptekkel az ablakhoz ment és felrántotta a saját kezével. Emellett még azt is közölte velünk: „Ez nem hálókocsi. Ha nem tetszik, menjenek taxival."

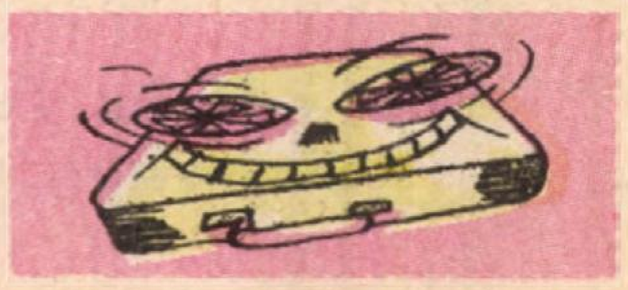
Hát nem tetszik! Tudtommal ugyanis a MÁV egyetlen szabálya sem tiltja (és nem is tilthatja) meg az utasnak, hogy szundikáljon, ha ahhoz van kedve. És a sötétítő roló lehúzásához is joga van az utasnak, úgy tudom. Jó volna, ha erre a jegyvizsgálókat is nyomatékosan kioktatnák.

Tóth László
Bp. XIII., Gogol u. 38.

MAGNÓ

Van egy CROWN márkájú, japán gyártmányú, rádióval egybeépített magnóm, ami már három hónapja rossz. Bejártam vele az egész Budapestet, de sehol sem vállalták el. Ki tudna nekem egy címet ajánlani, ahol megjavítanák a magnómat?

Paumann Károly
Vác, Csatamező út 75/33.

TELEFON NÉLKÜL...

Nagytétényben, a Dunatelepen csak egyetlen telefon van: a Kolozsvári utcában, a 19. sz. ÁFÉSZ-bolt előtt. Egy év óta a telefon állandóan rossz. Sokszor javították, de két napnál tovább nem használható és nyeli a tantuszokat. A legközelebbi telefon az új lakótelepen található: tőlünk 2 kilométerre. Ha sürgősen orvosra, mentőkre, tűzoltókra vagy rendőrségre lesz szükségünk, gyalogolhatunk.

Az élelmiszerbolt vezetője az árurendelést csak telefonon tudja leadni. Többször előfordult, hogy

az üzlet egy hétig hentesáru nélkül maradt, mert nem tudtak telefonálni.

Nagyon kérjük, javítsák meg telefonunkat. De úgy, hogy működjön is!

Ifj. Sallós Gyula
Bp. XXII., Kassai u. 60.

A SZÜLŐI HÁZ PÉLDÁJA

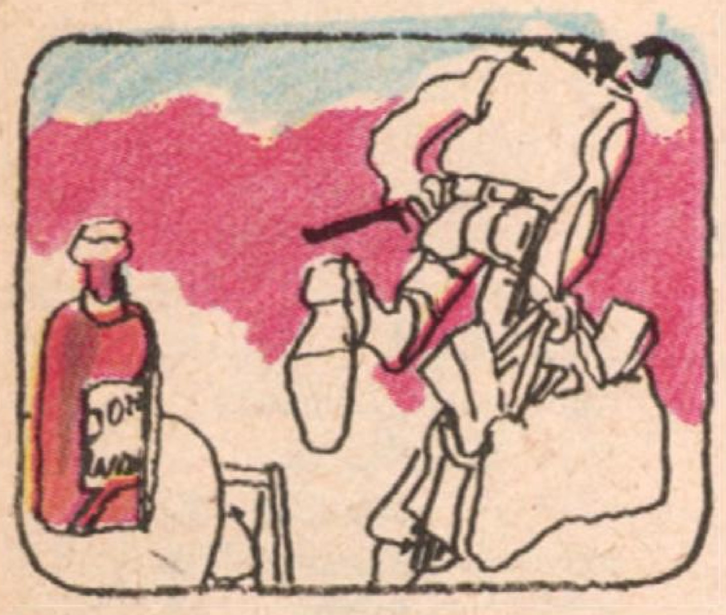
(HÁROM TÖRTÉNET)

1

— Nem! Szeszt nem! — mondta és mély undorral eltolta magától a francia konyakot. — Tudod, az én szegény édesapám, isten nyugosztalja, nagyon részeges volt. Esténként az árokban találtuk meg, másnap hajnalban szédelegve ment a munkába, de azért este újra berúgott. Én már gyerekkoromban elhatároztam, hogy soha nem iszom alkoholt, mert az alkohol demoralizál, elembertelenít, szétzilálja az idegeket.

— Csak ezt az egy üveg whiskyt! — kérlelte a másik.

— Nem és nem! Rámold össze a külföldi cigarettákat, a kasszában levő készpénzt, aztán hordjuk el magunkat, mert az éjjeliőr minden pillanatban felébredhet!

2

— Úgy tetszik nekem, az alma messze is eshet a fájától. A te apád híres hős volt, már az iskolákban is tanítják a tetteit. Nekem különösen az maradt meg az emlékeimben, amikor bevette magát az erdőbe, teljesen egyedül és ott elkezdett lövöldözni. Erre a közeli német táborban riadót rendeltek el, az egész banda becsődült a fák közé, hogy felszámolja a vélt partizán alakulatot. Ő egy kis kerülővel bement az üresen maradt táborba, ártalmatlanná tette az ott hagyott őröket és felrobbantotta az egész tábort. Bátorság, lelemény, ügyesség... Nagy ember volt az atyád. Te pedig mi lettél? Gyáva, határozatlan, pipogya alak!

— Nem tehetek róla! Persze, lehet, hogy az ő helyében én is azt teszem, amit ő cselekedett. De a zebrán elfog a félelem...

3

— Az én édesanyám messze földön híres háziasszony volt. Kora hajnalban kelt, hogy időben érjen ki a piacra, amikor még minden áru friss. Szálanként válogatta ki a zöldségeket, a legfiatalabb, de már húsos csirkéket. A patikamérlegen kimért fűszerekkel a legrafináltabb ízeket varázsolta a húslevesbe... Istenem, az ő húslevesei! Mint a folyékony arany... Könnybe lábad a szemem, ha eszembe jut az ő kolozsvári káposztája. A paprikás, tejfölös léből, mint egy sziget, emelkedett ki a füstölthús...

— Csodálatos lehetett — nyelt nagyot a férj.

— Az semmi! De ha egyszer ehettél volna az ő cseresznyés-meggyes réteséből. Órákig gyúrta, hajtogatta a tésztát. Egy-egy levél olyan volt, mint a celofán. Át lehetett rajta látni. A cseresznyé és meggy közé őrölt diót kevert, hogy a gyümölcs értékes levét felszívja. A tepsit vajjal kente...

— Ne folytasd, mert elepedek az éhségtől — szólt közbe a férj. — Mi lesz a vacsora?

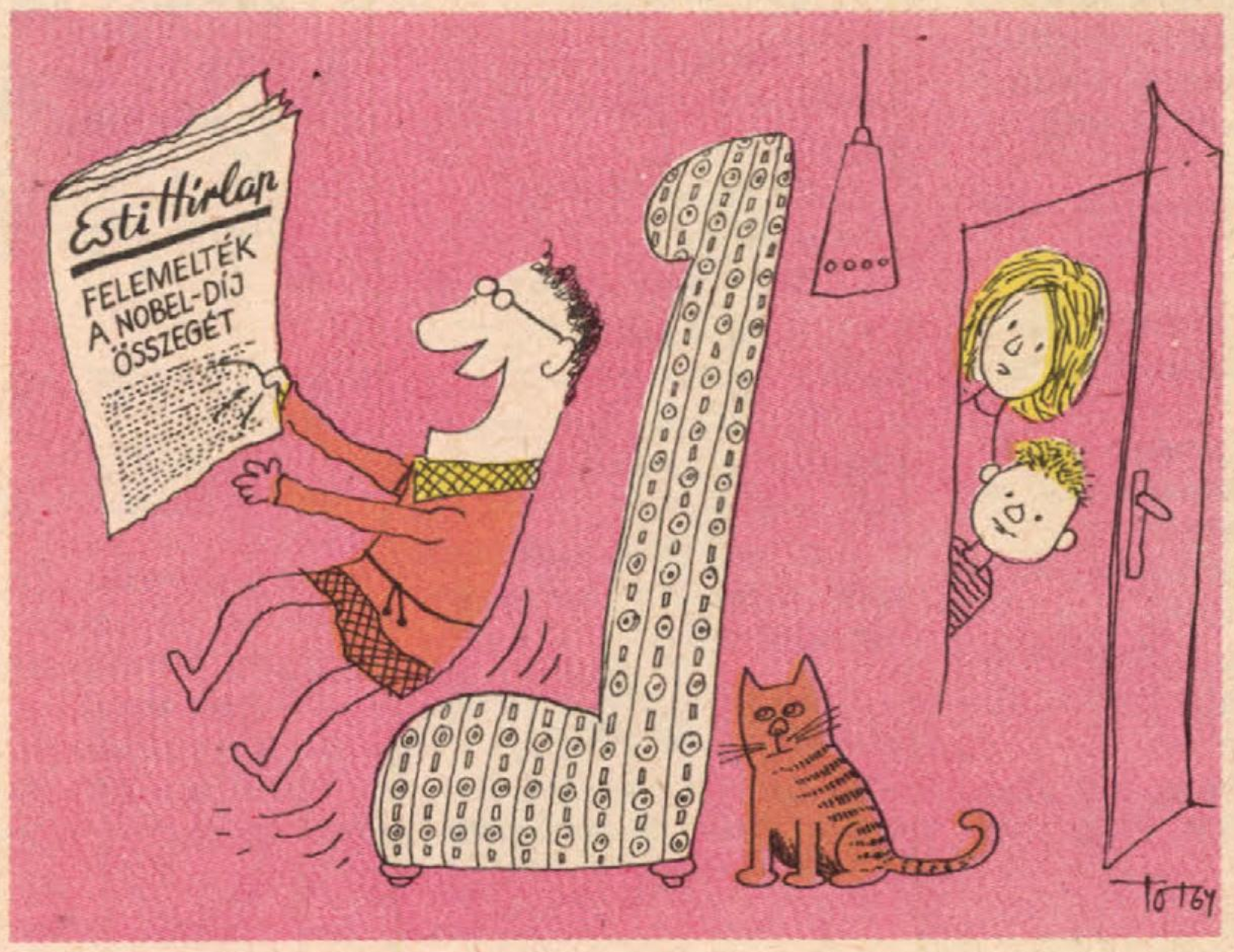
— Menj ki a kamrába, és bonts fel magadnak egy konzervet. De siess, mert mindjárt kezdődik a tévében a krimi!

Ősz Ferenc

ANGLIA ÉS A CHILEI JUNTA

(„Morning Star", London)

BOLDOGSÁG

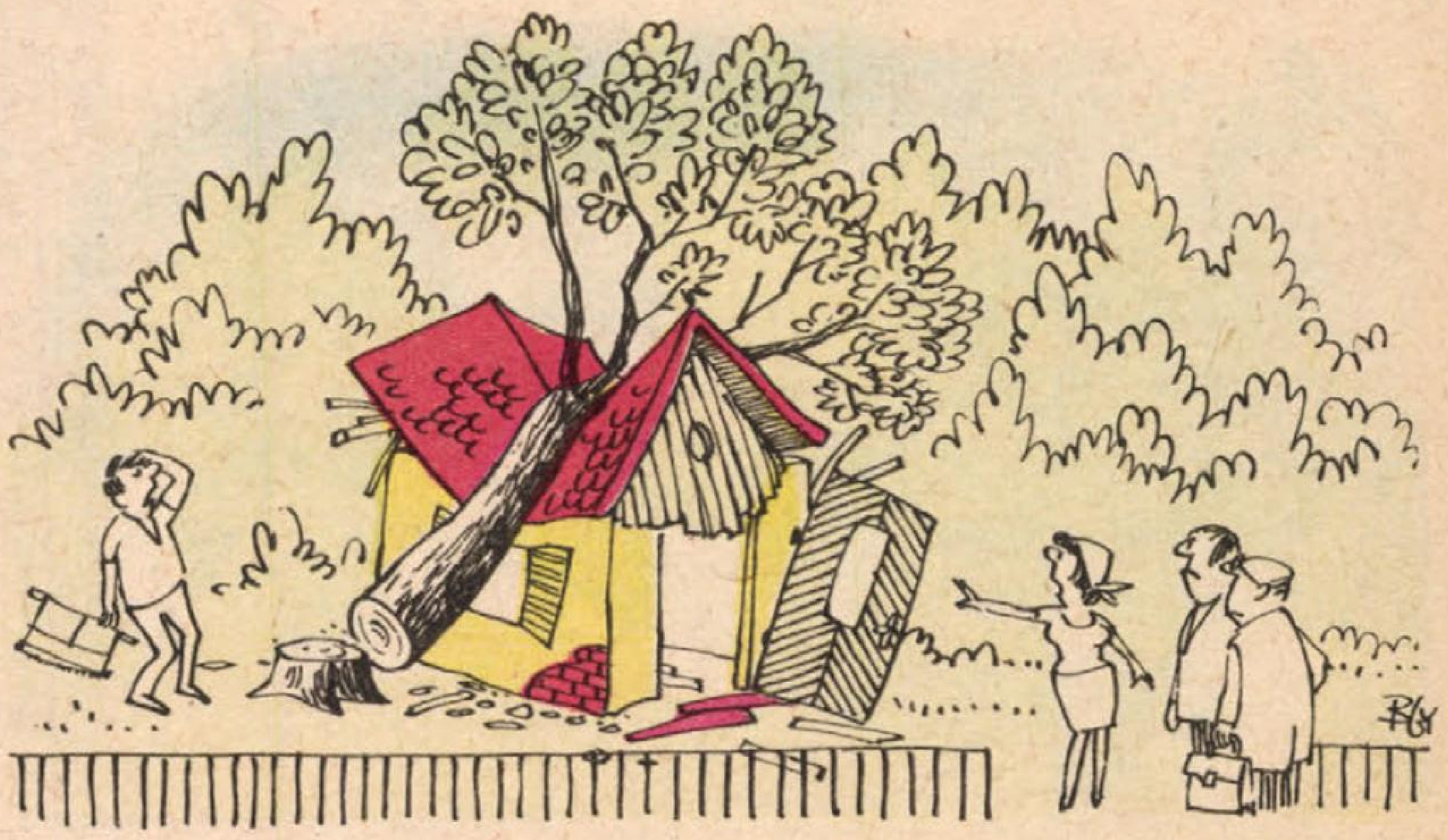
— Erre vártam!

KÍVÁNCSISÁG

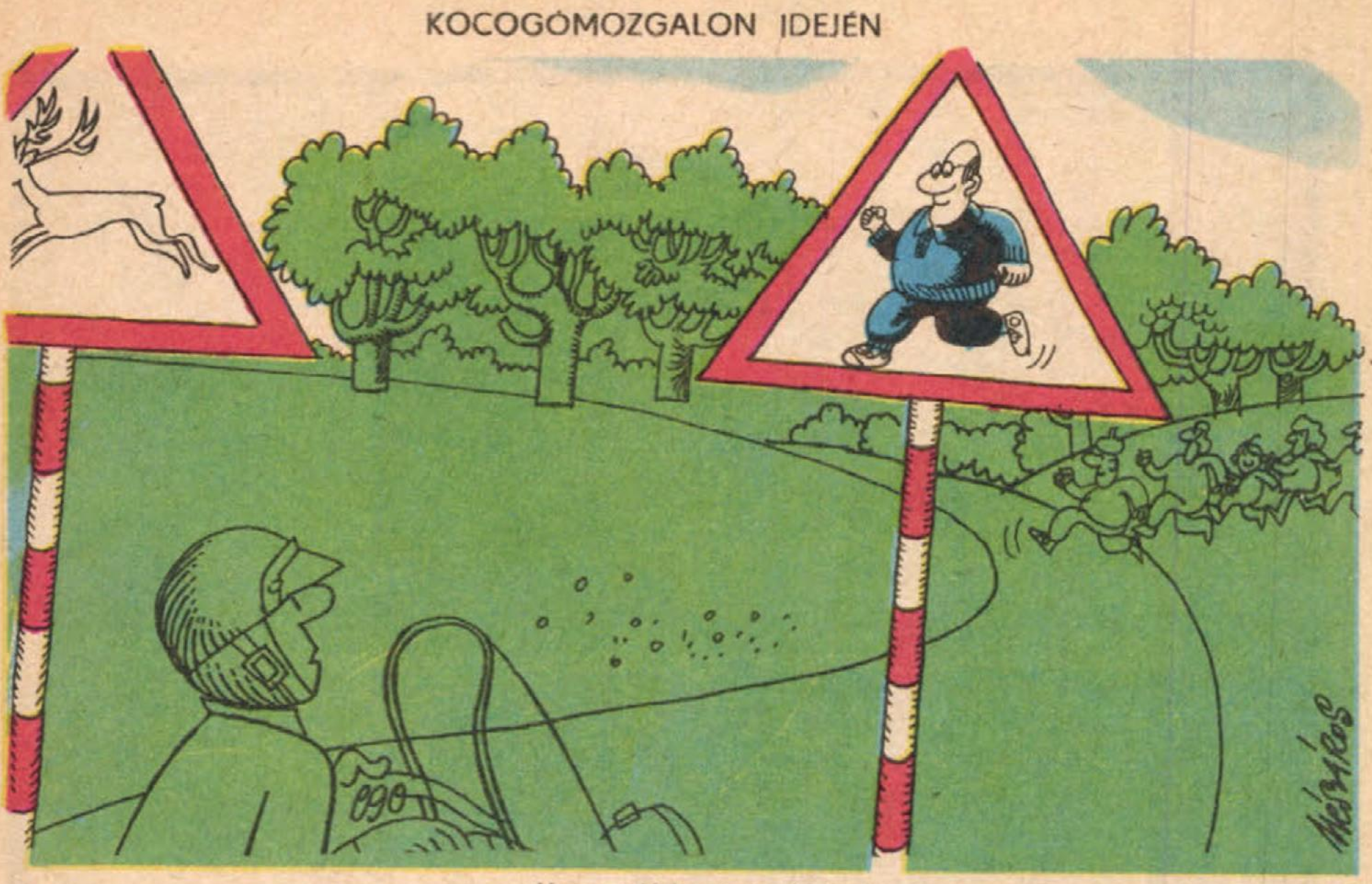
— Most, hogy eljegyeztük egymást, igazán megmondhatnád a neved és a foglalkozásod...

SOROZATOS BALSZERENCSE

— Gyere csak, fiam, itt vannak a környezetvédők!

KOCOGÓMOZGALOM IDEJÉN

Kresz-tábla javaslatunk

REKLAMÁCIÓ

– Félreértett, asszonyom; az, hogy évekig eltart, nem a cipőre, hanem a hibás áru kicserélésére vonatkozik.

RATMIR TUMANOVSZKIJ

A ROBOT

Az építkezésünk nagy, emiatt állandó az emberhiány. A bejáratnál örökké ott a tábla: „Munkásfelvétel". És hogy az idő ki ne kezdje, acélból készült. Ember mégsincs.

— Íme, a mi megváltónk — jelentette ki egy szép napon az osztályvezetőm és egy fémdobozra mutatott, amelynek keze, lába van.

— Mitől vált ez meg? — kérdeztem.

— A munkaerővándorlástól.

— Ki ő?

— Robot. Elektronika az egész. És ráadásul nem is iszik.

— Miért, fekélye van?

— Hogy lehetne egy robotnak fekélye?

— Ha meg nincs, akkor miért nem iszik?

— Mondom: elektronika.

— Nem fogja kibírni. Kilép majd ez is.

— Nem lép ki. Azt programozták belé, hogy dolgozzon. Elsőosztályú robot, önkiszolgáló. Jobbat ki sem találhatnánk.

Nem volt mit tennem. Megfogtam a robot fém-kezét és bevezettem a műhelybe.

Eltelt egy nap, hivat a főnök.

— Na? — kérdezi.

— Normális. Sőt, jó. Kosztka most éppen sörért ment.

— Ki az a Kosztka?

— A robot.

— És milyen sörért?

— Világos sörért. Ki iszik barnát munka közben?

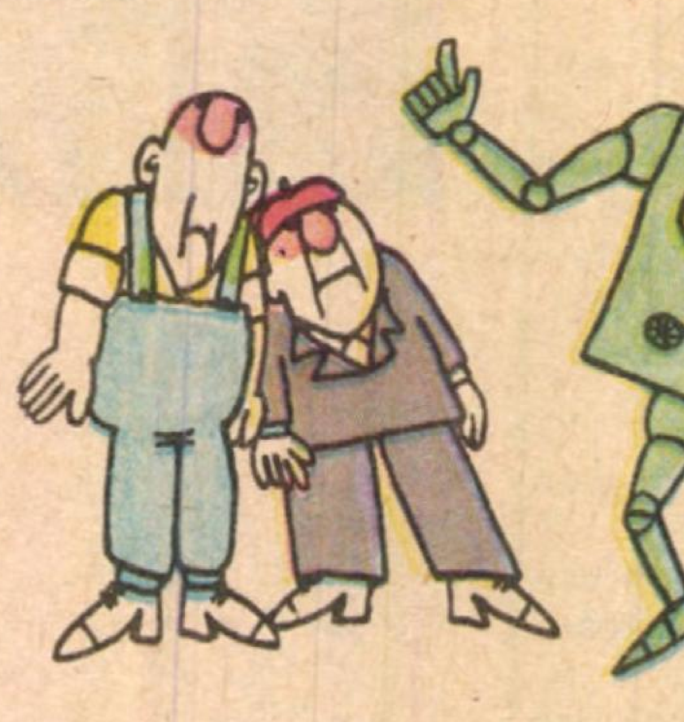
— Ez igaz. De minek külditek a robotot munkaidő alatt sörért?

— A normáját már délelőtt teljesítette, mi a fenét csináljon?!

— Ez igaz. Ki kell aknázni az új technikát.

— Azt tesszük. Pótolhatatlan fickó. Nem hagyja, hogy sok habbal átverjék. A visszajáró pénzt is megköveteli. A sörért állók üvöltöznek, de őt nem izgatja semmi. És belé sem akar senki kötni. Jól megtervezték.

— Ügyes fickó — állapította meg a főnök. — Küldd majd hozzám.

Eltelt még egy nap. Hivat a főnök.

— Na, mi van?

— Normális. Elsajátítja a munkát.

— Pontosabban?

— Az építkezési terminológiát. Rondán beszél.

— Hogy-hogy?

— Káromkodik.

Eltelt egy hét, megint a régi kérdés: — Na mi van?

— Normális. Tegnap nem jött be dolgozni.

— Az ok?

— A szokásos. Előző nap leitta magát.

— Hogyan ihatta le magát egy robot? Hallottál már olyat, hogy mondjuk egy villanylámpa berúgott volna?

— Nem hallottam.

— Látod. Tehát valami más oka lehetett.

— Mondom: bepiált.

— Ellenőrizted?

— Igen. Együtt ittunk.

— Miért rúgott be ő, s te nem?

— Nekiesett. Rájött az ízére. Én meg már megszoktam. A normámat iszom csak meg.

— Honnan vette a pénzt?

— Hogy-hogy honnan? WC-kagylóval, tetőlemezzel kereskedik. Tapétával.

Eltelik egy újabb hét. Hivat a főnök. — Na mi van? — kérdezi.

— Normális.

— Mi normális?

— A robot. Itthagyott bennünket. Átment egy másik építkezésre.

— Melyikre?

— A szövetkezetire. Ott, azt mondja, minden sokkal jobb minőségű. A WC-kagyló, meg a tapéta is.

— Hogyan sikerült átmennie? Oda bejelentett lakás kell.

— Van bejelentett lakása.

— Hogy-hogy?

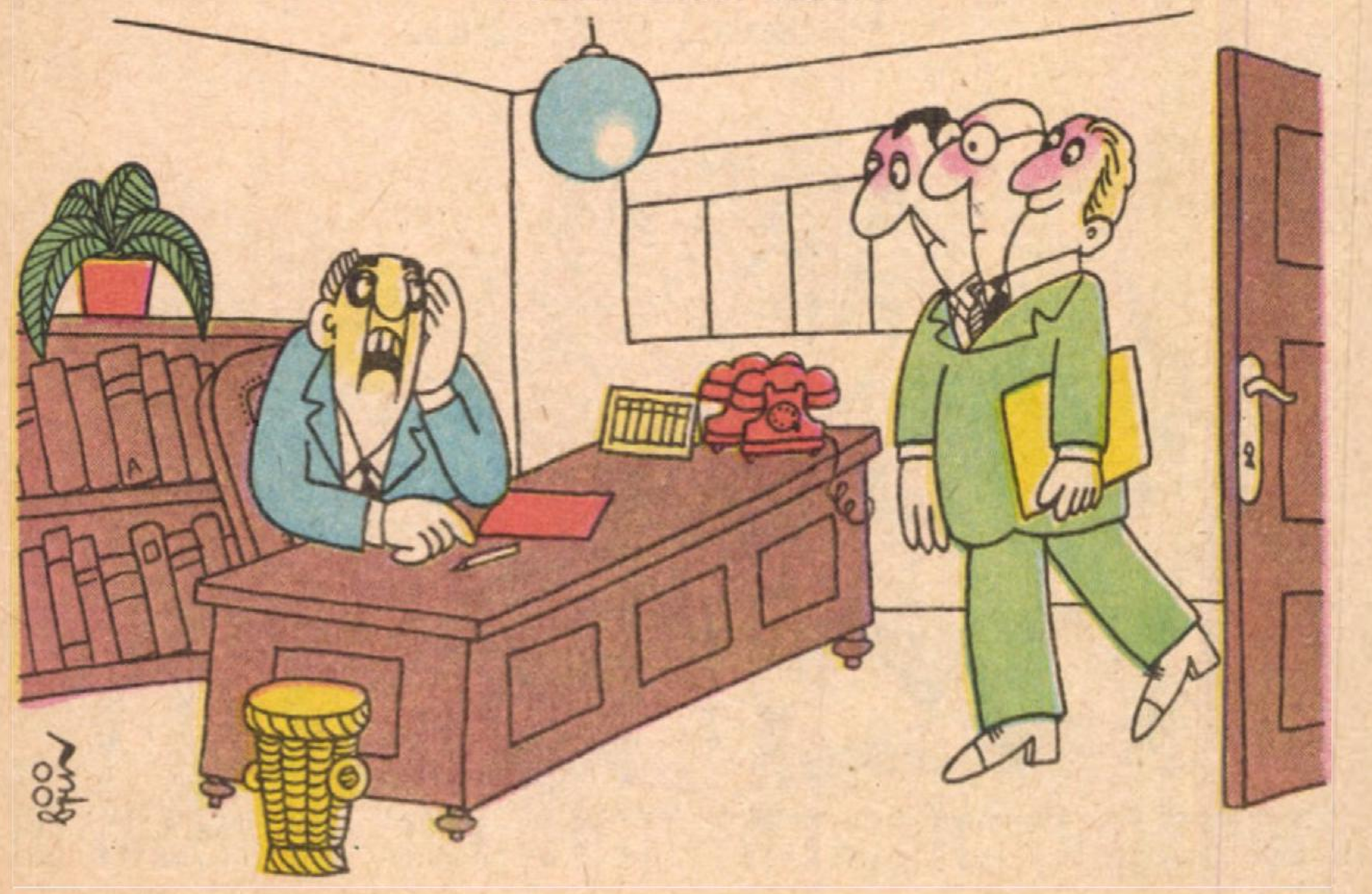
— Nyina Protopovát feleségül vette, s hozzá jelentkezett be. A szülei nem tiltakoztak.

— Látták egyáltalán?

— Látták! Azt mondták, derék férfi, jó szakmája van. A lakodalmon úgy dalolt, ahogy dukál. Iszik annyit, mint mások. Milyen kifogásuk lehetne? Abszolút normális.

Oroszból fordította:
Barabás Péter

IDEGKIMERÜLT VEZETŐ

– Az az érzésem, kérnem kellene néhány nap szabadságot . . .

ÚJ ADÓRENDELET

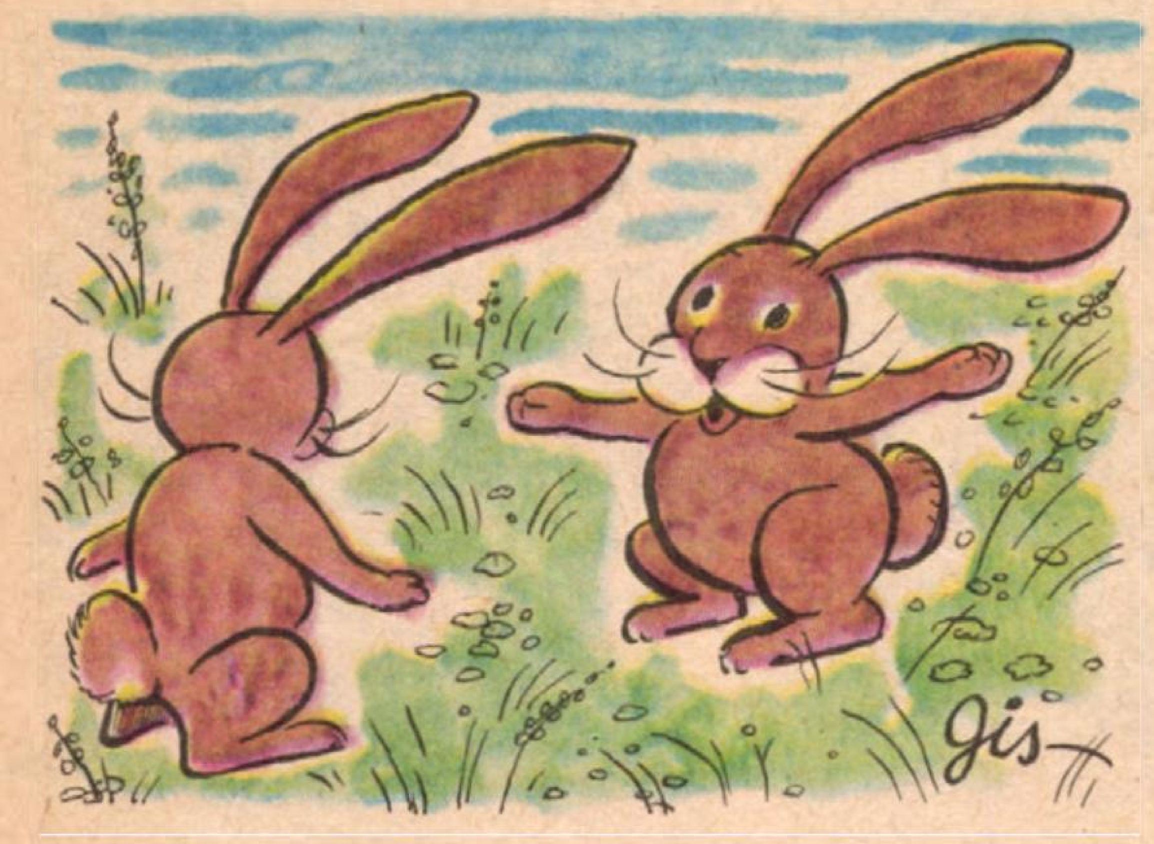

– Ez most vízijárműnek, vagy száznegyven négyzetméternél nagyobb lakásnak számít? . . .

VENDÉGHAJ

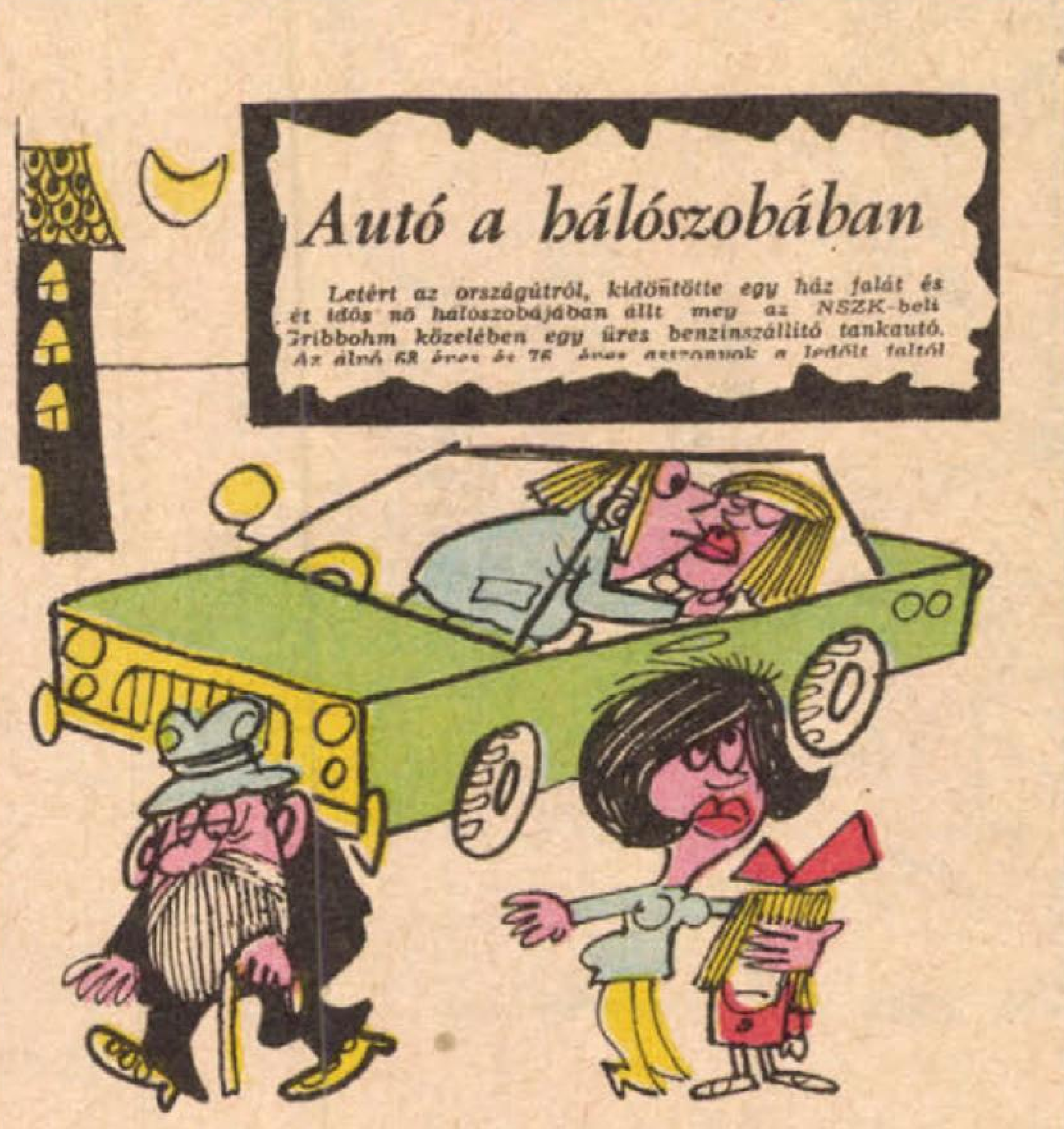
IZGALMAS VADÁSZKALAND

– Na, mesélj! Csupa fül vagyok!

A HÉT HÍREIBŐL

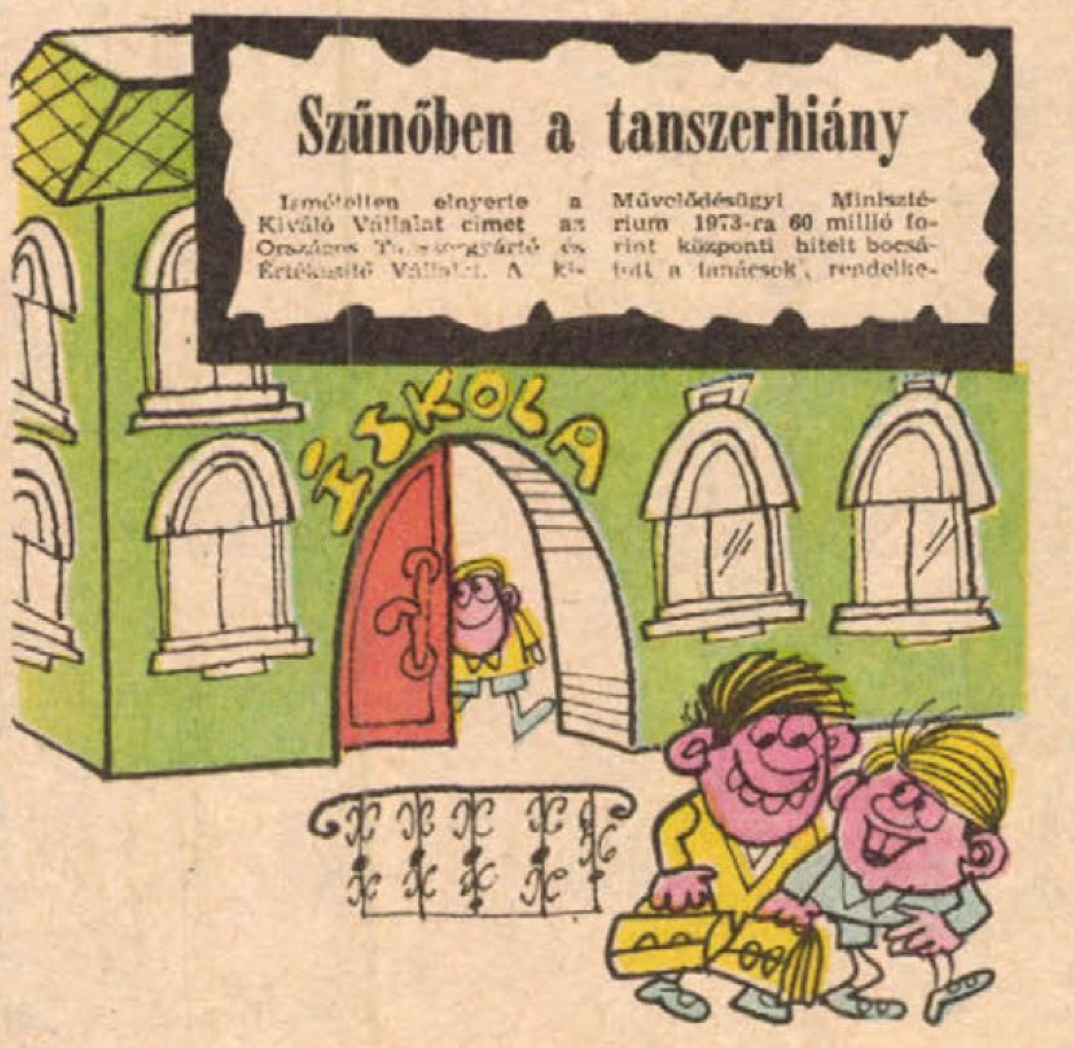
Fülöp György rajzai

– Hálószoba az autóban...

– Fiam, legalább éjszaka ne nyúzd a magnót!

– Most már jöhet a tanszer. Küszöbön a vakáció!

– A műszer azt mutatja, hogy a végzett munka alapján a szaktárs egészsége háromszorosa a normálisnak.

FEKETE MACSKA ÉS TÁRSAI

Már nem emlékszem, miről is beszélgettünk séta közben, de bizonyára valami emelkedett témáról. Mert Dunnya Gézával csak ilyesmikről lehet beszélgetni. A tudomány, a technika legújabb vívmányairól, irodalmi vagy egyéb műremekekről, súlyos filozófiai problémákról, lét és tudat, a vég és a végtelen, meg mindenféle etikai és esztétikai micsodák. Ez az ő fennkölt világa.

Hát amint úgy sétálunk, mintha közönséges halandók volnánk, de közben messze az átlagember érzelem és tudatköre fölött szárnyalnak gondolataink, átfut előttünk egy macska.

Egy közönséges kis fekete macska.

Mire Dunnya Géza megfogja a kabátja középső gombját és oda-vissza hármat csavar rajta.

Megáll bennem az ütő, megállok magam is.

— Te?! — fordulok feléje. — Csak nem vagy babonás?!

Mosolyogva rázza meg a fejét.

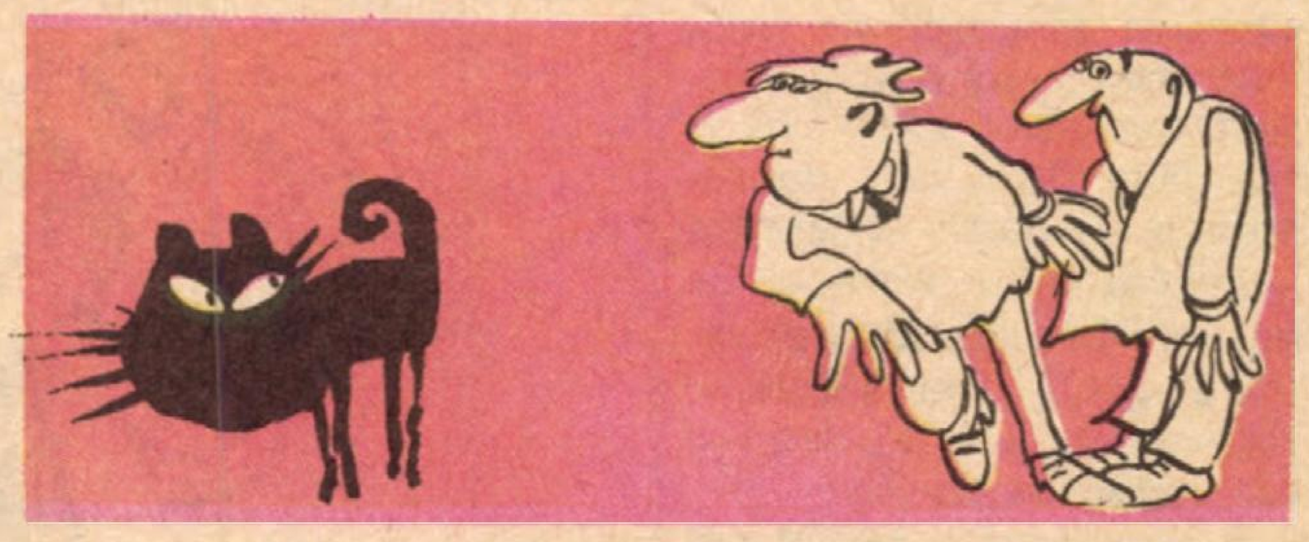
— Ugyan! Csak eszembe jutott, hogy a Minősítő Szimpozion ma jelöli ki doktori értekezésem opponenseit, nem mindegy, hogy ezek a barátaim vagy a rosszakaróim közül kerülnek ki, ilyenkor az ember úgy védekezik a rontás ellen, ahogy tud.

— Tehát eszerint mégis . . . ?

— Szamárság. Az én világnézetem természettudományos alapokon nyugszik. De sejthetem-e, hogy milyen alapokon nyugszik annak a kis fekete macskának a világnézete? . . . Egyébként megsúgom neked, hogy Gerson barátunk tegnap egy óbudai jósnőnél járt.

— Micsoda?! Csepele Gerson?! Akit a Sorbonnera hívtak meg, hogy tartson előadásokat a véletlen és a szükségszerűség problémáiról?

— Közvetve épp emiatt kereste föl a jósnőt. A párizsi út miatt. Fél a repüléstől... Talán mondanom sem kell, hogy ő aztán igazán tisztában van azzal, hogy a mami ott Óbudán nem olvashatja ki az ő jövőjét a piszkos kártyalapokból, de azért mégis megnyugodva hallotta, hogy óvakodjék egy vörös hajú nőtől, aki december második felében végzetes szerepet játszhat az életében. Namármost, még a formális logika alapján is, ha neki decemberben kell óvakodnia attól a vörös hajútól, akkor most májusban nyilvánvalóan épségben ússza meg, túléli ezt a légi kirucanást. Világos?

— Világos, csak éppen . . .

— Nézd, Kolbert Jenci például éppen úgy nem hisz a babonában, kuruzslásban, jövendölésben, mint a mi köreinkből bárki, de állítólag viaszt önt, mielőtt fontos személyi kérdésekben döntene. Akire a megmerevedő viaszfigura leginkább hasonlít, az kapja meg az állást, illetve az előléptetést. Ezzel Jenci kizárja az elvtelen protekciózás, a szubjektív befolyások lehetőségét. És Kruzslák Gabi is a matematikai tanszékről, ha teszem azt, előző éjjel piros libatojásról álmodik . . .

Nem fejezte be a mondatot, átsietett az utca túloldalára, mert ott egy kéményseprő bukkant fel, annak a kormos-poros kabátját érintette meg.

— Hol is tartottam? — tűnődött fennhangon, amikor visszatért.

Keményen a szeme közé néztem:

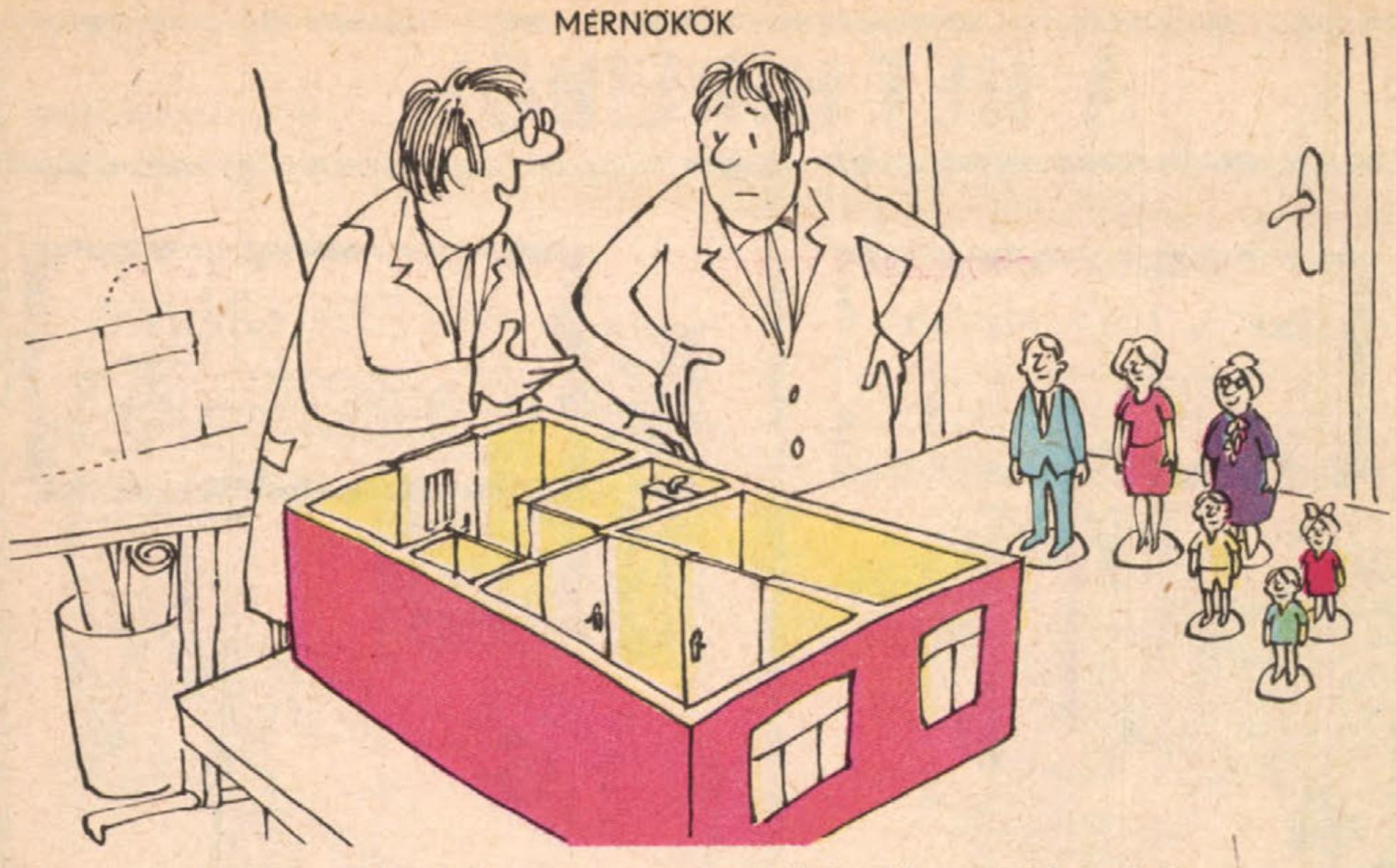
— Nem érdekel, hogy hol tartottál! — mondtam. — Kiismertelek, nincs többé beszélnivalóm veled! Nálad a tudomány, a kultúra csak vékony külső máz, te alapjában műveletlen, elmaradott, sötétben tévelygő alak vagy! A legelemibb dologgal sem vagy tisztában!

— Éspedig? — kérdezte vérig sértve.

— Még egy analfabéta, még egy tanyasi vénasszony is tudja, amit te nem tudsz! Hogy a kéményseprőt balkézzel kell megsimogatni! Úgy sem biztos, hogy szerencsét hoz, de jobbkézzel teljesen reménytelen.

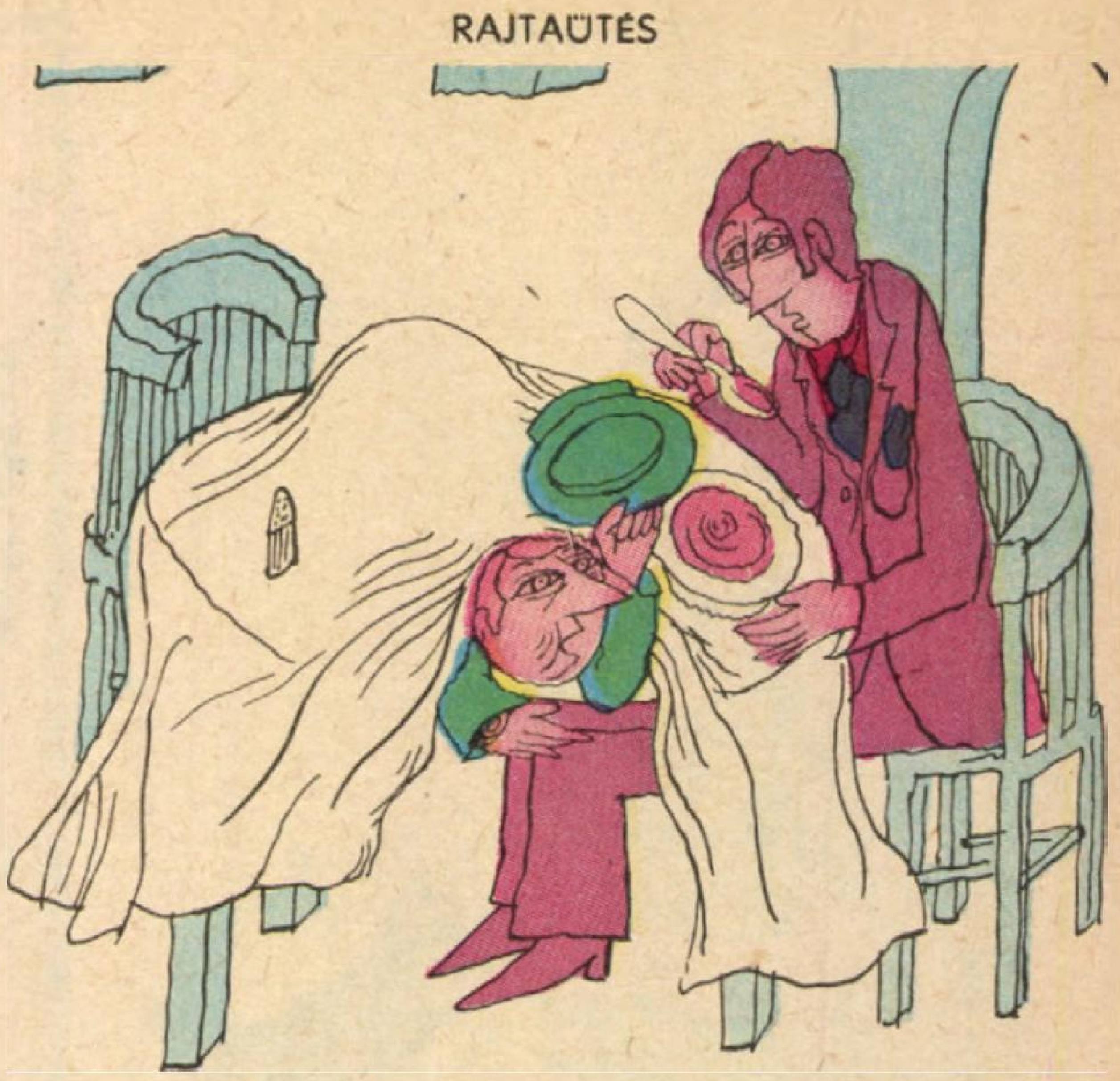
Kürti András

MÉRNÖKÖK

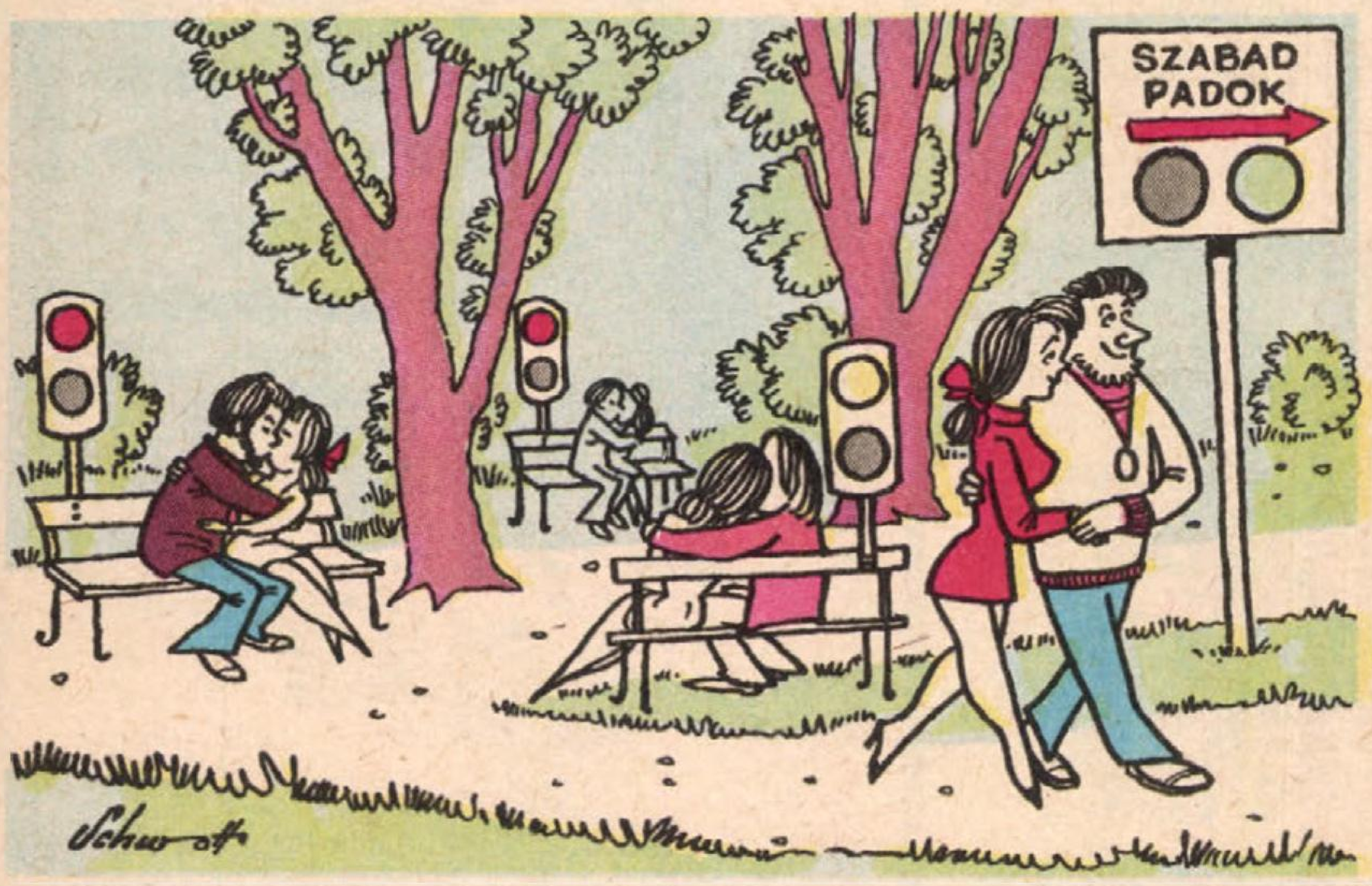
– Ezt a családmodellt kell begyömöszölnünk ebbe a lakásmodellbe...

RAJTAÜTÉS

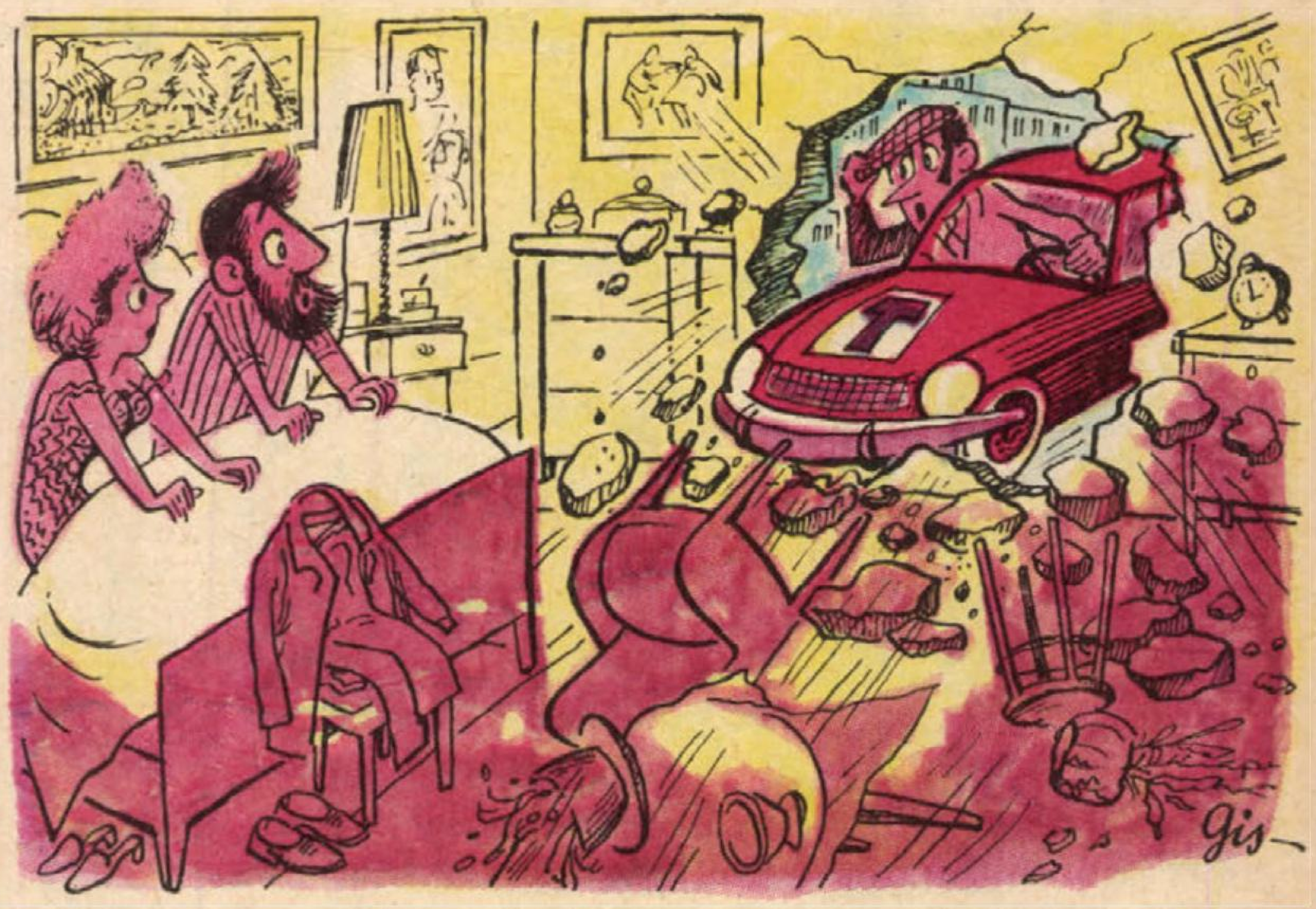

– A Köjáltól jöttem: megengedi, hogy ellenőrizzem az étel minőségét?

KORSZERŰ JELZŐTÁBLA-JAVASLATUNK A VÁROSLIGETBE

KEZDŐ VEZETŐ

– Bocsánat, ez nem egyirányú utca?

MÁGIA

Nemrégen az egész világsajtó foglalkozott egy titokzatos képességű fiatalemberrel, bizonyos Uri Gellerrel, aki az ismertetések szerint mágikus erővel rendelkezik: tárgyakat tör el a tekintetével, kanalakat hajlít meg anélkül, hogy hozzájuk érne.

Távol áll tőlem, hogy Herr Geller varázserejét kétségbe vonjam vagy alábecsüljem, már csak azért is, *mert magam is mágikus képességgel rendelkezem.* Én azonban nem kanalakkal, hanem gyufával dolgozom. Az alábbiakban ismertetem olvasóimmal egy mindennapos gyufa-mágiám leírását:

A mutatvány reggel kezdődik, midőn öngyújtóm — pedig esküszöm rá, hogy zsebrevágtam — otthonmarad. Ekkor vásárolok egy skatulya gyufát, egy szállal rágyújtok és a dobozt zakóm jobb zsebébe helyezem. Egy perc múlva a zsebembe nyúlok a gyufásdobozért, de az már nincsen ott, ahová tettem, sem ott, sem valamelyik másik zsebemben.

Ekkor vásárolok három doboz gyufát, három különböző zsebembe. Két perc múlva rágyújtanék, de egyetlen gyufásdoboz sincs már meg a háromból. Udvariasan tüzet kérek tehát egy ismerőstől, aki nekem adja a gyufáját. Eltenném a zakóm jobb zsebébe, de nem fér be: már kilenc skatulya gyufa van abban a zsebben, ez a doboz csak a bal zsebembe fér be.

A következő rágyújtásnál — három perc múlva — két üres gyufásdobozt találok a nadrágom hátsó zsebében, egyikben sincs gyufa, egyetlen szál nincsen a két dobozban, a zakóm zsebei pedig üresek. Egy trafikban ekkor egy egész csomag gyufát vásárolok, tíz skatulya gyufát, melyekkel megtöltöm a zsebeimet. Négy perc múlva — midőn rágyújtanék — csupán a zakóm bélésében találok egy szál gyufát, doboz nélkül, majd a nadrágom hajtókájában egy lapos, reklámgyufát, Olaszországból, amiNőt az isonzói ütközet után találtak az elesett katonák iszákjában. A lapos gyufát szivarzsebembe helyezem, melyet a következő rágyújtásnál már nem találok ottan.

Ellenben a kabátom hajtókája alatt, egy nagy doboz családi gyufát találok, amilyent sohasem vásároltam mostanig. A családi gyufát gondosan, jobb külső zsebembe helyezem, és szemmel tartom. A doboz kidudorodik, kinyomja a szövetet. Midőn legközelebb benyúlok érte, egy narancsot találok a nagy, családi gyufásdoboz helyén, viszont a táskámban legkevesebb ötven doboz teli gyufaskatulya van, párosával, holott a táskámat már többször átkutattam a nap folyamán: nem találok-e benne néhány szál gyufát? Két skatulyát átteszek a táskából a zsebembe mostan, majd a táskát ólomplombával lezárom és egy légmentes tasakba helyezem.

Ezalatt a zsebembe tett két pakli gyufa nyomtalanul eltűnik a zsebemből és a táskában — tanúk előtt történő felnyitás után — mindössze egy zsíros kenyér van, és egy cseresznyepaprika.

Hét és fél perc múlva, amikor ismét rágyújtanék, a mellényzsebemben acélt és kovát, a válltömésemben pedig taplót találok. Ezért letelepszem egy kis dombra, tüzet csiholok a rágyújtáshoz. Miután rágyújtottam és felállok, veszem észre, hogy min ültem: amit én egy kis dombnak véltem, ezerkétszáz teli skatulya gyufa volt. Hármat zsebrevágok belőlük, a jobb, külső zakó zsebembe, majd benyúlok értük, hogy rágyújtsak: ekkor a gyufásdobozok helyén ott van az öngyújtóm, melyről bizonyos voltam, hogy reggel magamhoz vettem.

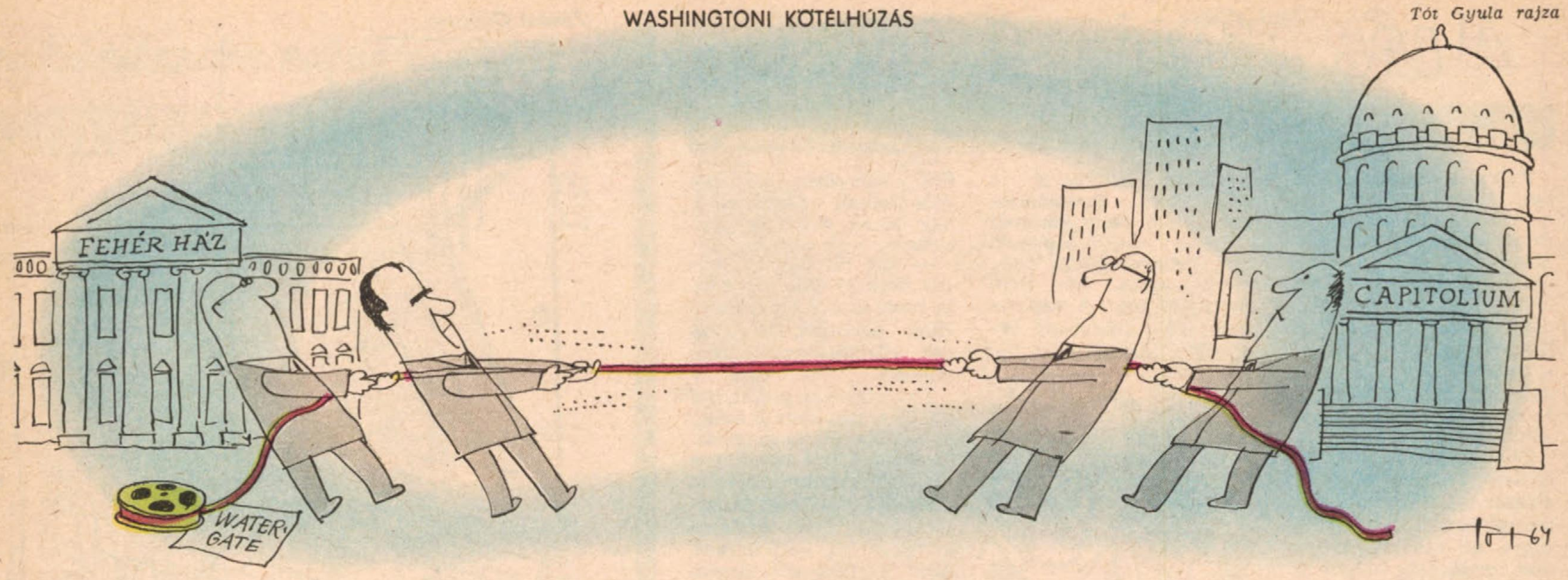
A sajtó munkatársainak, mágikus erőmet bemutatandó, szívesen állok a szolgálatára, hétfőn és csütörtökön, fél tíz és tizenegy között.

De gyufát hozzanak magukkal.

Somogyi Pál

WASHINGTONI KÖTÉLHÚZÁS

Tót Gyula rajza

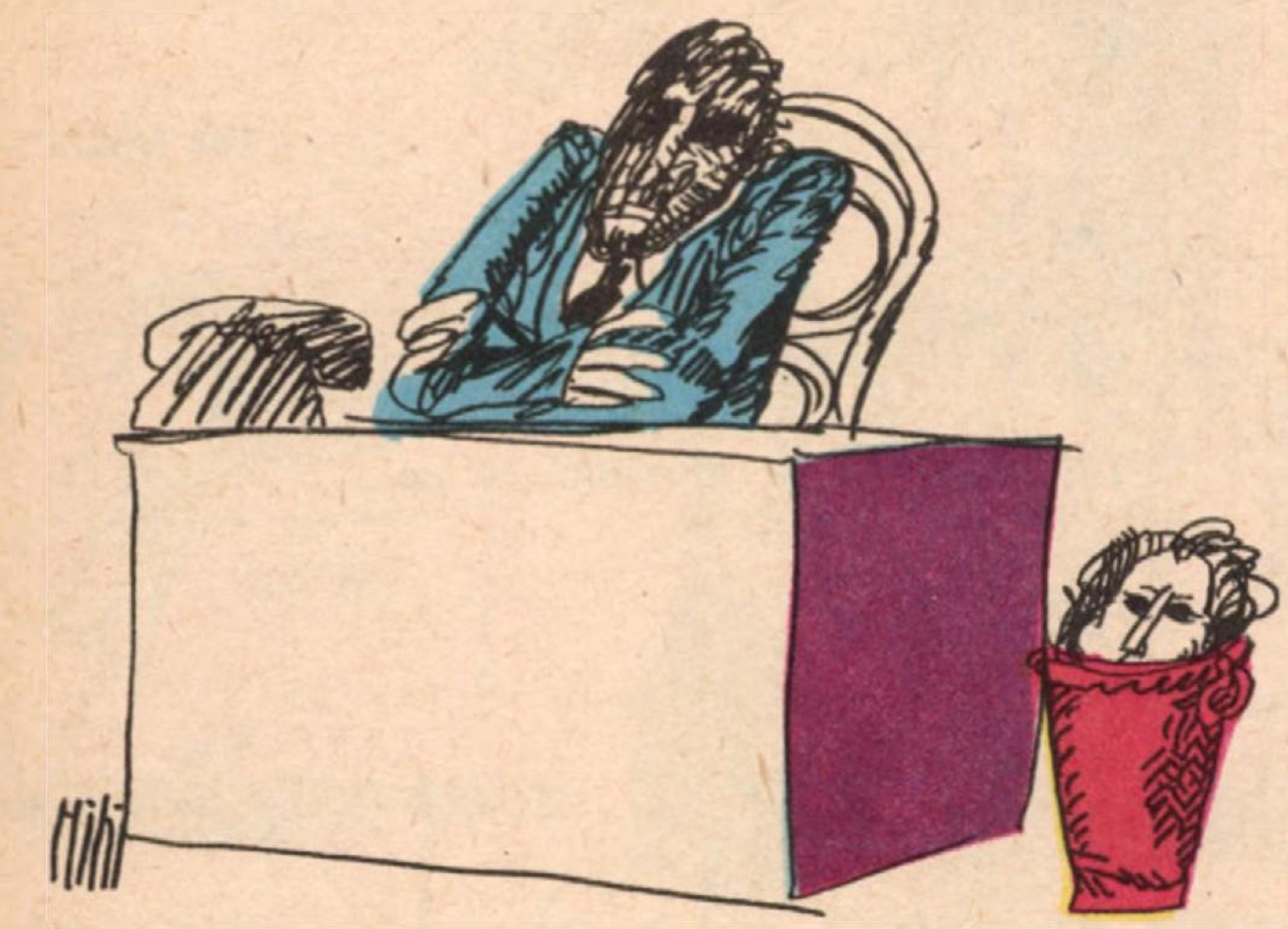

ÉRDEKLŐDŐ FELNŐTT

– Hol szerezted ezt a jó kis vasfűrészt, fiacskám?!

FRONTÁTVONULÁS

ANTIBICIKLISTÁK

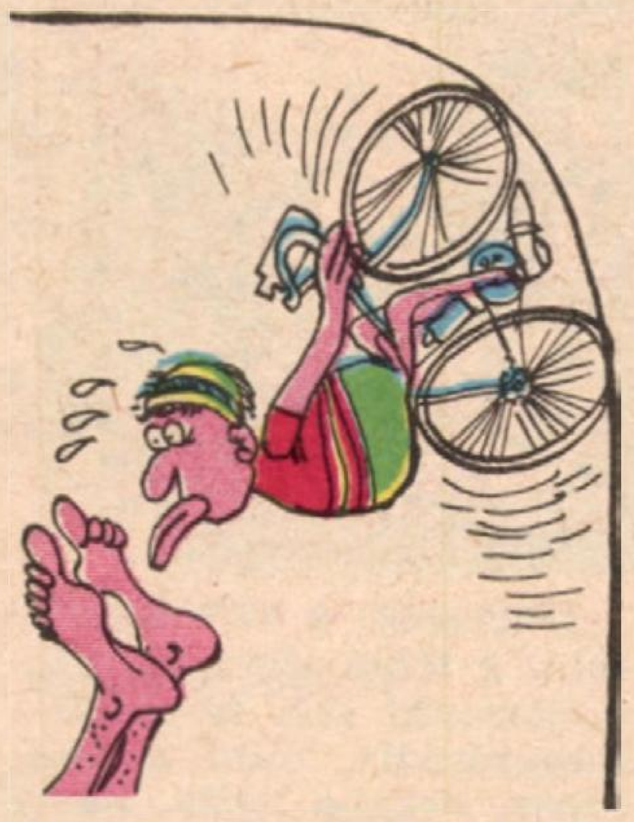
Azt mondják X-ről, hogy biciklista. Nem azért, mintha részt venne a Berlin—Prága—Varsó békeversenyen, vagy a Tour de France-on, hanem mert a hivatalban a munkahelyén biciklista: felfelé görnyed, lefelé tapos.

Ezzel az elmarasztaló hasonlattal gyakran találkozunk.

Más szóval, amit egy biciklistánál magától értetődőnek tartanak, hogy tudniillik fölfelé meggörbedve, lefelé taposva tör a cél felé, az ugyanakkor egy tisztviselőnél — könyvelőnél, bérelszámolónál vagy másnál — torz testtartásnak minősül. A társadalmi megítélés szerint ami az országúti vagy pályakerékpárosnál természetes, sportszerű, üdvözlő, ugyanaz a munkahelyi biciklistánál természetellenes, sportszerűtlen, üldözendő. Tőle ellenkező magatartást várnak el, hogy tudniillik felfelé taposson és lefelé görnyedjen.

Szívem szerint én is erre hajlanék, de értelmem ellentmond neki.

Lássuk csak. Egy biciklista csakugyan úgy karikázik, amint mondva volt, vagyis felső testét meghajlítja, lábával pedig sűrűn a föld középpontja felé bököd. De bár ez a tipikus, kivétel mégis akad. Például egyszer láttam a cirkuszban egy kerékpáros artistát, aki hatalmas üveggömbben mutatványozott, és amikor a gömb felső ré-

giójába ért, akkor fejjel lefelé karikázott — vagyis lefelé görnyedt és felfelé taposott.

Tehát a fordított biciklizés egy sportolónál — ha nehezen is —, de megoldható. Ámde ki látott már olyan tisztviselőt, aki ezt a technikai bravúrt végre tudja hajtani? Vakmerő mutatvány egy hivatalban felfelé taposni és lefelé görnyedni. Sőt, lehetetlen.

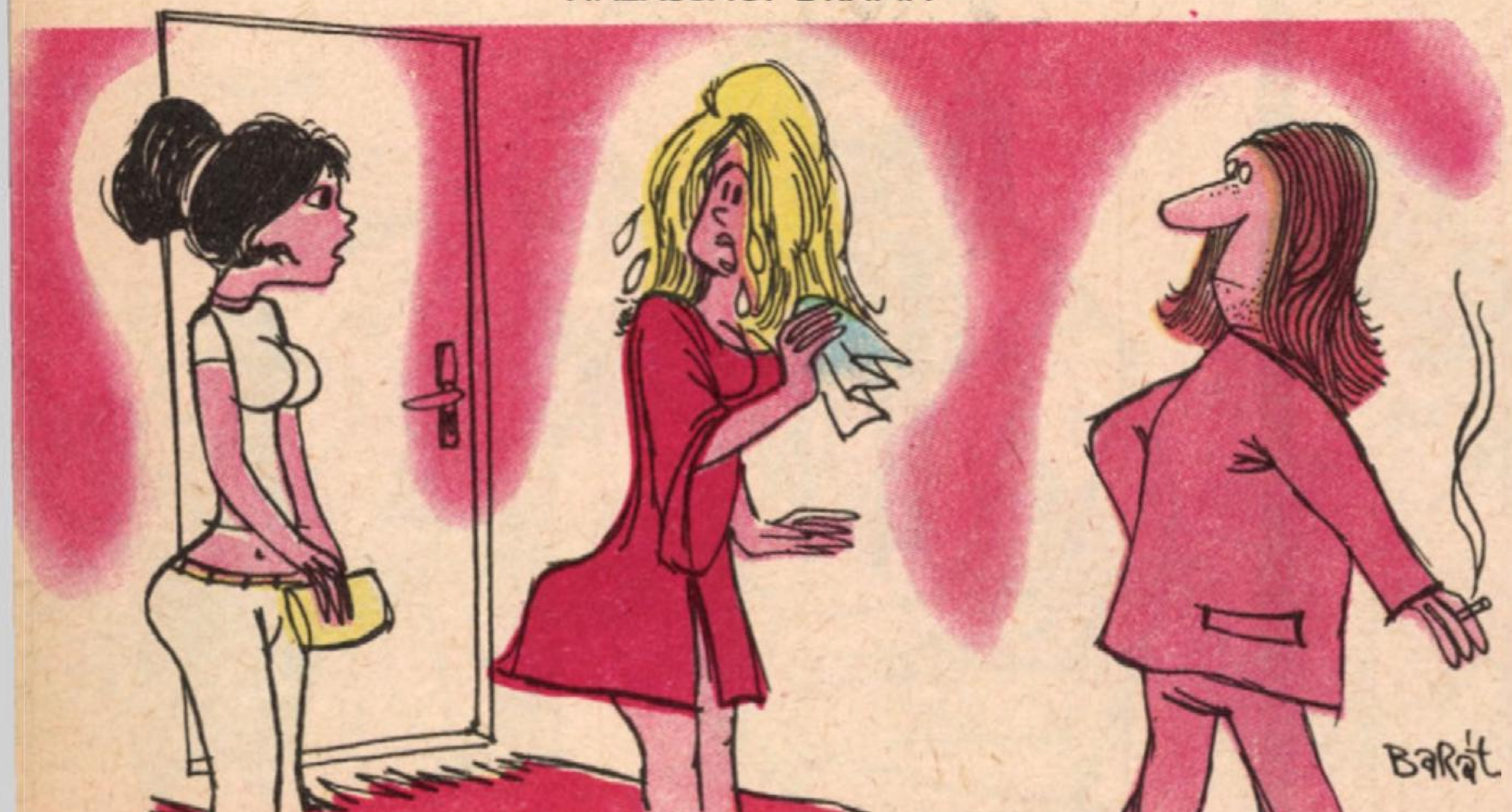
Képzeljük bele magunkat ebbe a helyzetbe! A kisember fogja magát, két lábát nekiveti a főnökségnek és elkezdi őket kíméletlenül taposni. Nem néz semmire, se rangra, se címre, csak adja nekik a stószokat. Ezenközben pedig lefelé, ahol a még kisebb kisemberek helyezkednek el, szervilisen összegörnyed, meghúzza magát, annál is inkább, mert hiszen ezek a beosztottak is rugdosnak ám, ők is antibiciklisták, felfelé taposnak, lefelé görnyednek.

Tótágast áll már az egész hivatal, mindenki fejjel lefelé karikázik, könyörtelenül tapossa a főnökséget és lendületesen nyalja az alul levők talpát, mást nem is tehet, mert csak a talpukat látja, a talpukat, amivel vadul kalimpálnak fölfelé.

Szédítő látvány lenne! Mivel azonban kevesen képesek véghezvinni, egyelőre marad a biciklizés ősi módszere: felfelé görnyedni, lefelé taposni. Ezt mindenki meg tudja csinálni. Ettől tömegsport a biciklizés. Mindenhol.

Novobáczky Sándor

HÁZASSÁGI DRÁMA

– Képzeld, a férjem vállán egy rövid hajszálat találtam...

MÁJUSI ESŐ

– Valóban aranyat ér! Látszik a primőrök árán...

A LÁB MINDIG KÉZNÉL VAN

(RIPORT A KOCOGÓ-NAPRÓL)

Futok a hidegkuti réten.

1969-ben Balczó is itt futott az ötödik világbajnokságáért. Hát ő talán valamivel gyorsabban. De feketéllik megint a hegyoldal, tízezer kocogó a Rádió harmadik lábfesztiválján. Háromszor annyi, mint tavaly ilyenkor. Lehetséges, hogy mégis jutunk valamire?

Életem főművének tekintem, hogy én írtam le először ezt a magyar szót: kocogómozgalom. Ördög vigye az igénytelenségemet, most még büszke is vagyok rá. Fejkendős nénike pattan el a célkapu alól. Rengeteg srác, öthatévesek is. Aztán a nagymenők. Kovácsi Aladár szőke feje, olimpiai bajnok volt 1952-ben. Simon Attila, az akadályfutó. Kelen János. Ott a mozgalom fővédnöknője és nagyasszonya, törékenyen és inkább rémülten pislog egy óriási embergyűrű közepén: Monspart Sarolta. Alaposan kiengedte ezt a dzsinnt a palackból!

Esett az éjjel. Az erdei ösvény ruganyos, mint a gumiszőnyeg. Két fiatalasszony mellett csörtetek el.

— Szabad?!

— Nézd már, milyen sürgős neki...

Hat táv közül lehet választani. Egy kilométer a legrövidebb, négy és fél a leghosszabb. Ellenőrző állomásokat kell keresgélni az erdőben. Ott strigulákat húznak a rajtcédulára. Két strigulával már lehet nyerni valamit a sorsoláson.

Három kilométer a völgy körül. Szakadatlanul fölfelé. Nem könnyű!

Sokan csak sétálnak. Sőt, leheverednek. Időmérés nincs, hát nem sürgős az ügy. A nap viszont süt. Zöldarany erdőszél, a sűrűből friss, fű-

szeres illatok jönnek. Apró bokrok guggolnak, megannyi műremek.

A pumpa már zakatol. Előbb a mellében érzi az ember, aztán a dobhártyáján, végül a halántékán is.

Sokan előveszik az elemózsiát. Konyharuha a térdre, keménytojás, téliszalámi. Ez a nagy magyar szenvedély!

Mellesleg: a szív olyan mint a többi izom. Kicsit dolgoztatni kell és akkor megerősödik, mint a bicepsz, vagy a delta. Egy idő után jóval kevesebb munkával is jóval több oxigént tud majd eljuttatni a legtávolabbi hajszálerekbe. De ez nem elsősorban téliszalámi kérdése.

Van már egy piros strigulám, egy zöld és egy barna.

Küszködöm keservesen a kút felé, ott adják a kéket. Közben szidom magam. A harmadik meredek kilométer közepén már szabad az embernek egy kicsit magában beszélnie.

— Mit dühöngsz, idióta? Nem jó dolog már az is, hogy kijöttek tízezren? Hogy sétálnak, levegőznek, elüldögélnek a szép napon?

Egy utolsó rugtatás, fel a tetőre. Egy kedves hölgy behúzza a fekete strigulát. Nyomás, innét egyenesen le lehet gurulni a célba. Juhrágta fű, mint a biliárdasztal. Pár gáncsos kis árok, át kell ugrani. Két szellőlábú lányka vágtat mellettem, repül a copfjuk.

Kenneth Cooper, az ügy amerikai apostola egyszer levelet kapott:

„Pontosan betartottam az ön tanácsait. Naponta fél órát gyaloglok és szaladgálok. Ennek köszönhetem, hogy hosszú évek óta először betegség nélkül vészeltem át a telet és most jó erőben várom a kilencvennegyedik születésnapomat."

A célban sudár fiatalember büszkélkedik.

— Végigjártam kérem az összes állomást. Kétszer eltévedtem, de akkor visszaszaladtam és újra nekivágtam. Csak egy szavukba kerül és mégegyszer megcsinálom az egészet.

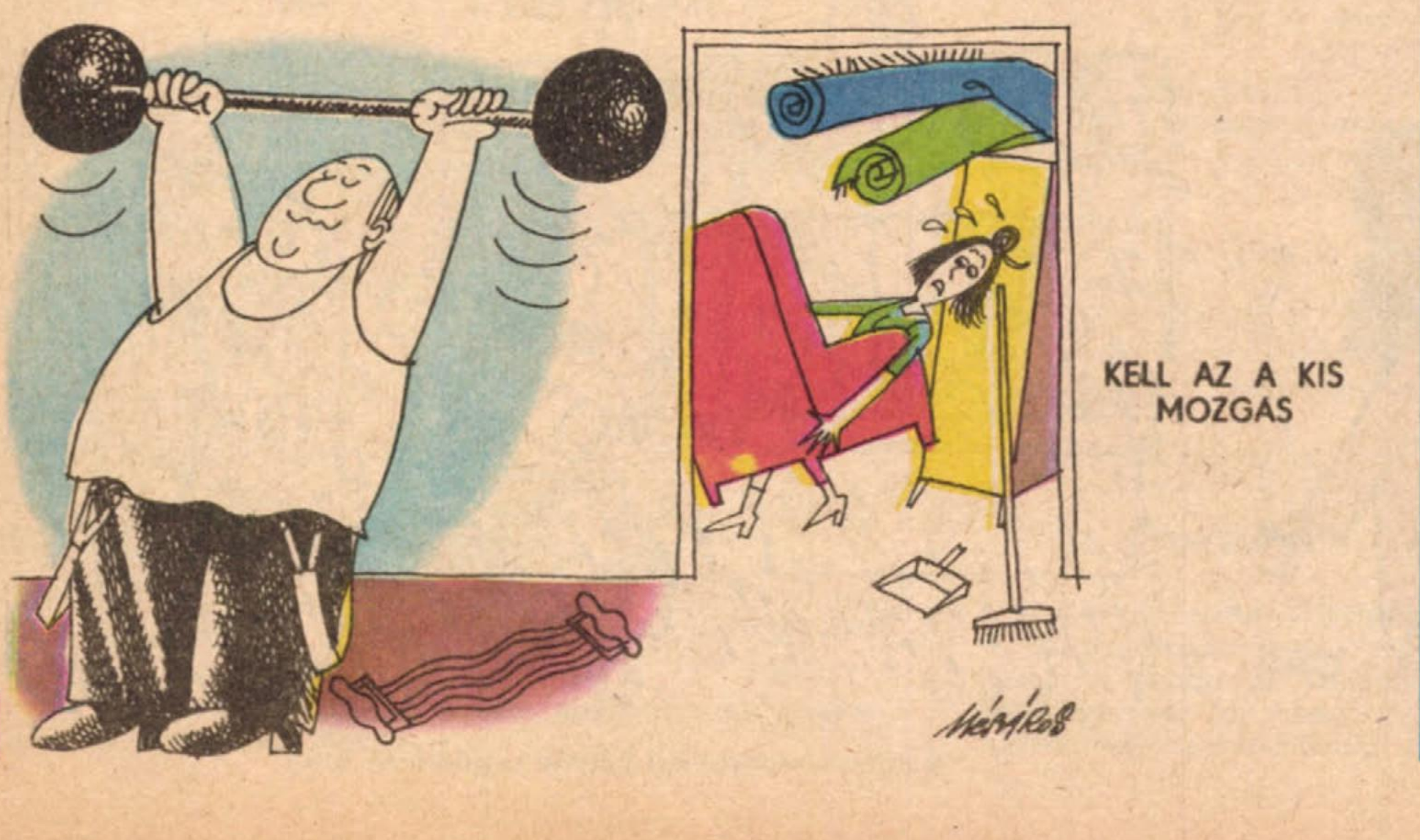
Elegáns barna öltönyt visel, fehér ing, sőt nyakkendő. A szeme kék és teljesen tiszta.

— Hány éves, bácsikám?

A fiatalember kihúzza magát.

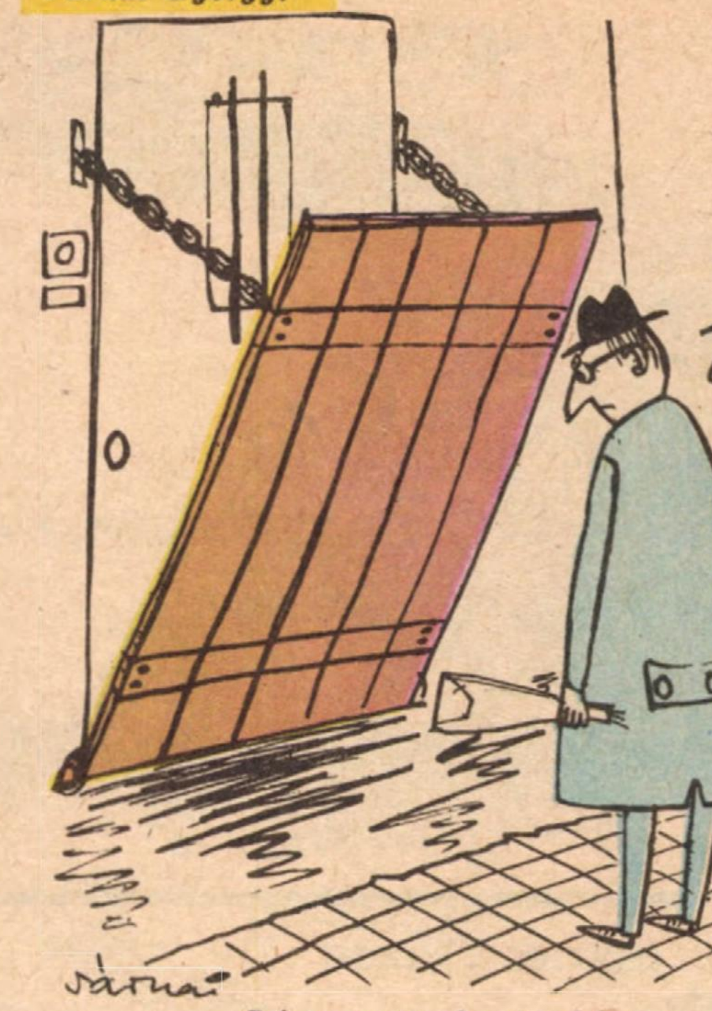
— Hetvennyolc leszek az ősszel. De írjon csak hetvenhetet.

Peterdi Pál

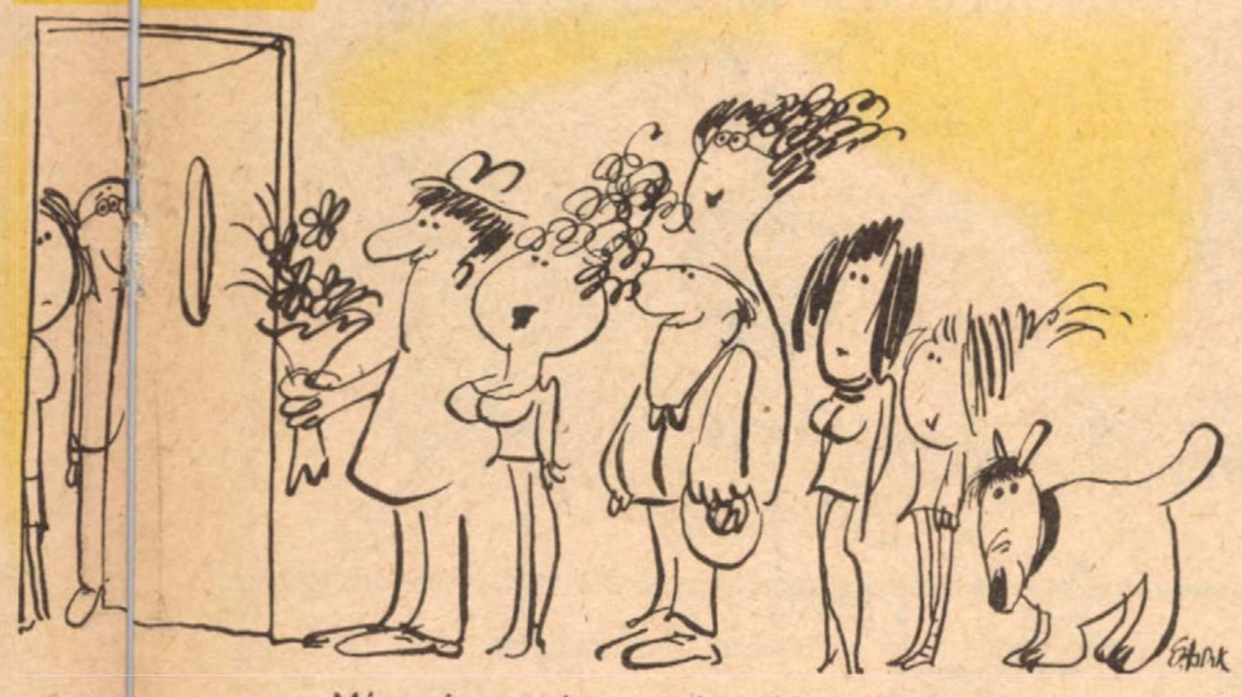
Megkérdeztük rajzolóinkat: MIT HASZNÁLNAK VENDÉGEK ELLEN?

Várnai György:

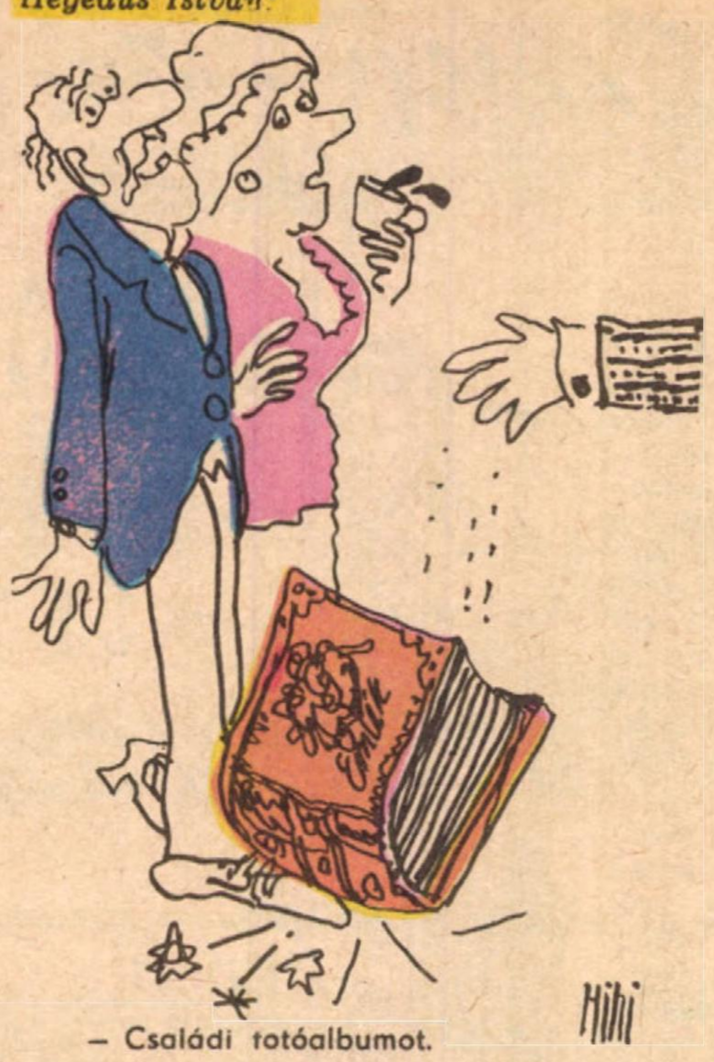
– Felvonóhidat és vizesárkot.

Sajdik Ferenc:

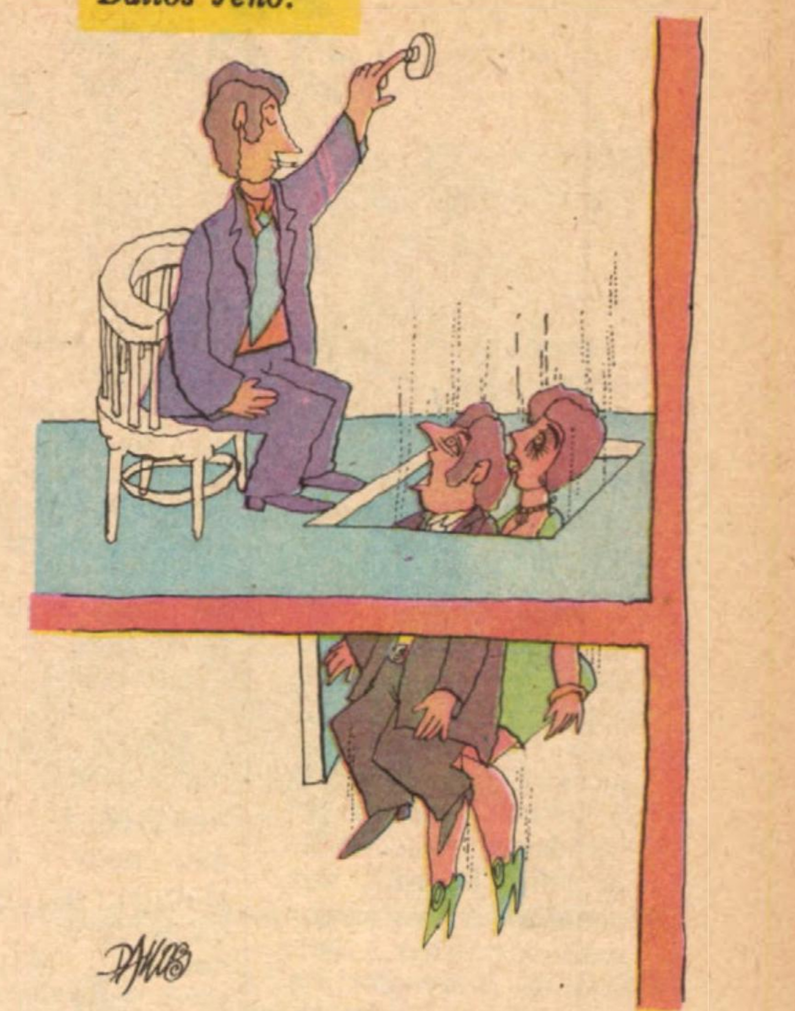
– Már másnap viszonozzuk a látogatást.

Hegedűs István:

– Családi fotóalbumot.

Dallos Jenő:

– A süllyesztőgombot...

Erdei Sándor:

– Lift nélküli házba költöztünk, a negyedik emeletre...

Brenner György:

– Készletesen elmesélem utazásaim történetét

Takács Imre:

– Sok háziállatot tartok!

Endrődi István:

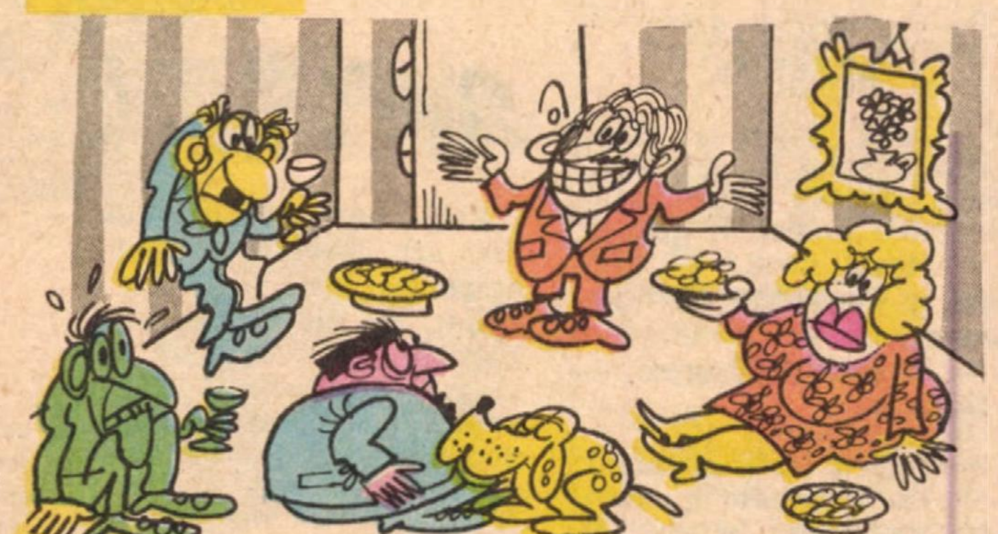
– Megízesítem a szendvicseket!...

Tót Gyula:

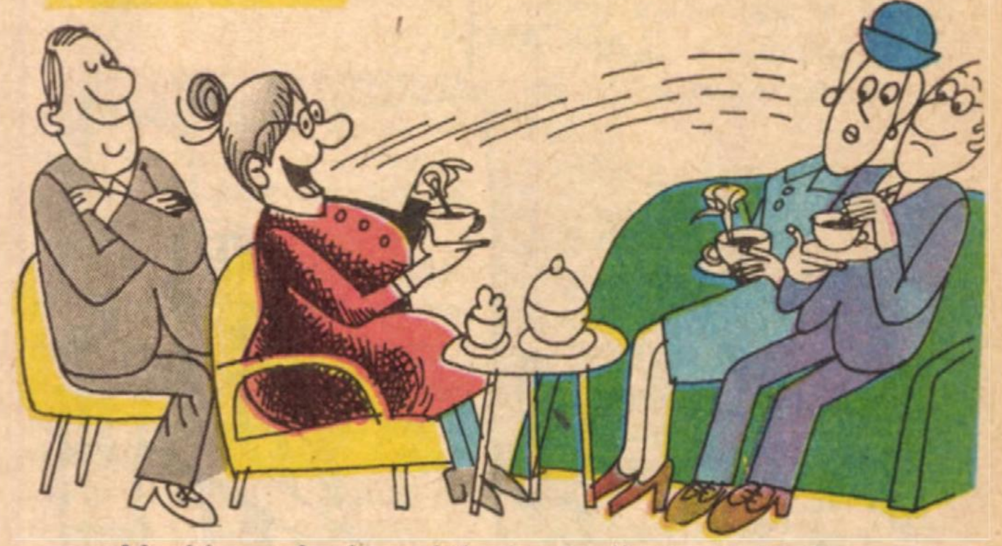
-- Egy figyelmeztető táblát...

Fülöp György:

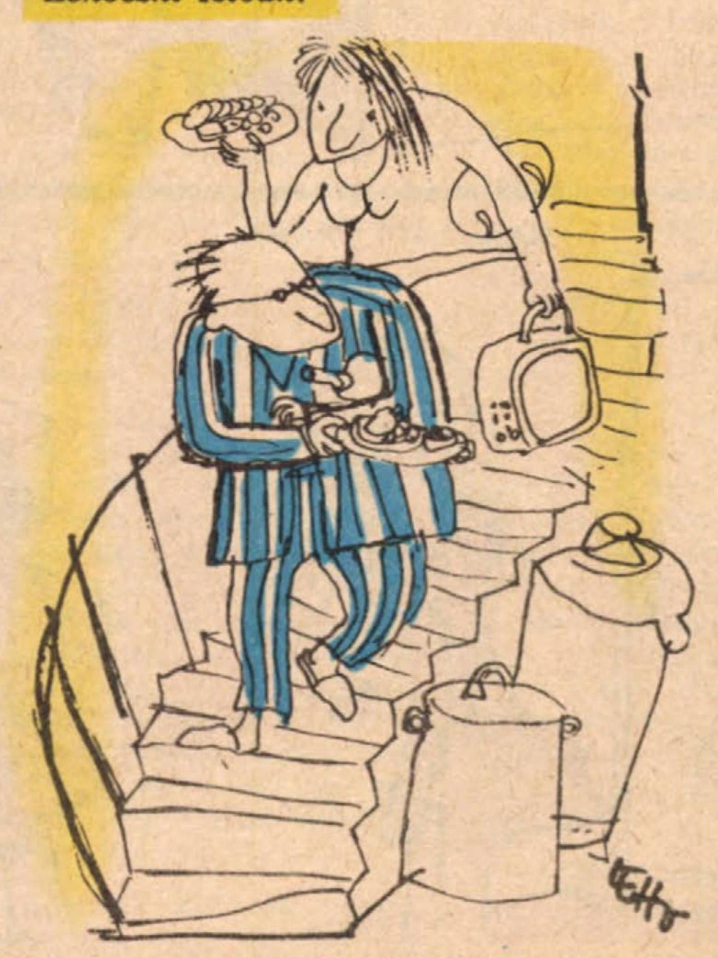
– Bútorozatlan szobában fogadom őket.

Mészáros András:

– Meghívom Lenke nénit is; mellette senki sem juthat szóhoz!

Lehoczki István:

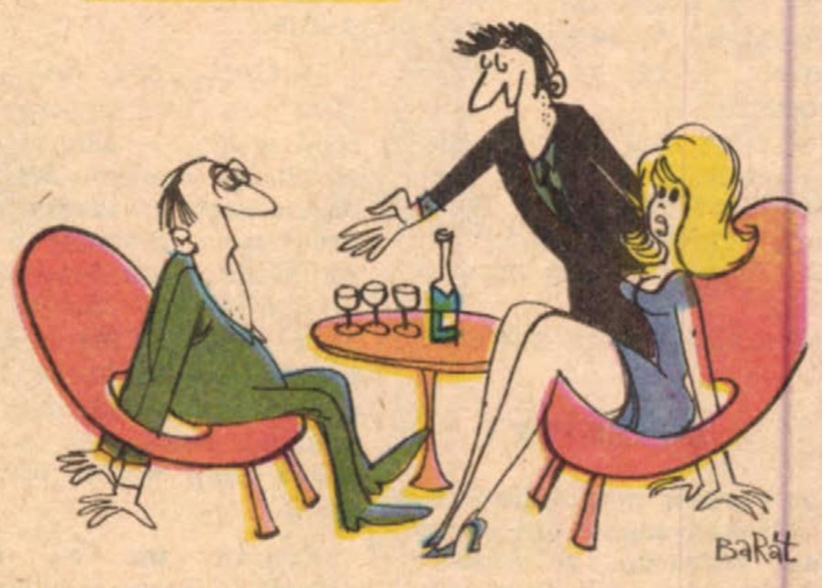
– A hátsó lépcsőt.

Balázs-Piri Balázs:

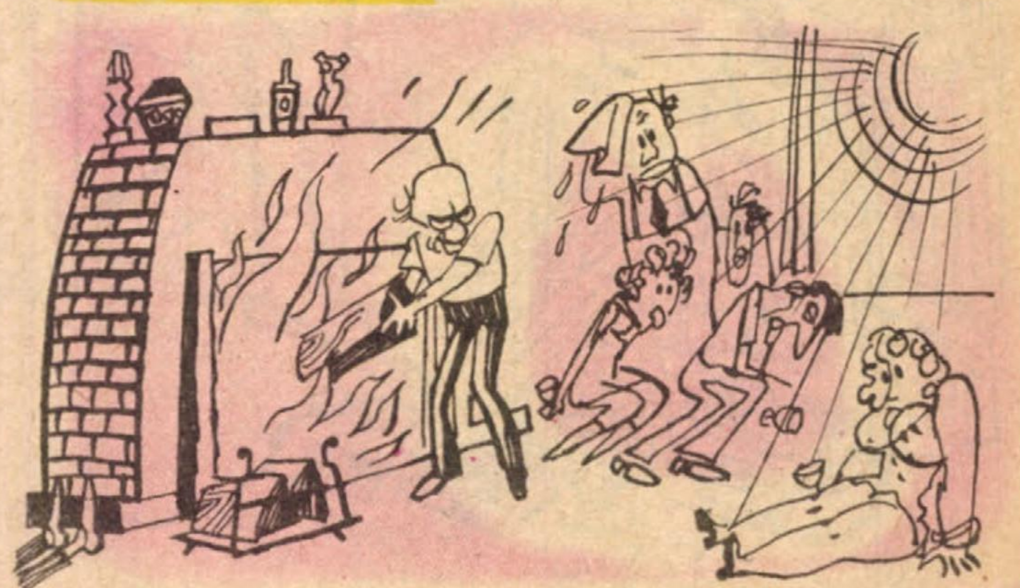
– Saját szerzeményeimet adom elő gitárkísérettel.

Barát József:

– Modern ülőgarnitúrát...

Szűr-Szabó József:

– Nyáron befűtök, télen nem...

ÖREG SZAKMÁK – IFJÚ MESTEREK

VAS ÉS BŐR

Hajdanvolt időkben a pincéknek két alaptípusa volt ismeretes: a szenespince, meg a borospince. Korunk nyughatatlan elméi már régóta akarják bizonyítani nekünk, hogy a pince kettős rendeltetésén túl még sok másra is alkalmas. Volt időszak, amikor úgy látszott: a pincék legfőbb jelentősége, hogy bújni lehet bennük. Ezt azonban valahogy nem szerettük, nem tudtuk megszokni, s ma már a fiatalok talán el sem hiszik, hogy ilyen is volt valaha.

A pincék csillagzata most emelkedőben van. Találékony emberek klubot, színházat, kiállítótermet rendeznek be bennük. Van a Mester utca legelején például egy parányi pince, szépen kicsinosítva, ahol rendszeresen rendeznek tárlatokat. Nemrég egy kovács és egy bőrműves mutatta be ott a termése legjavát. A kovácsot, stílszerűen, Kovács Józsefnek hívják, kiállítótársa Molnár Imre.

Mi is belestünk a kiállításra, kíváncsiak voltunk, hogy két ilyen kihalófélben lèvő szakmában mit tud produkálni két ifjú ember? Magunk se hittük volna, hogy ennyi variáció van a vas és a bőr feldolgozására, mert volt ott vasnyárstól a dísztopánig minden.

Kedvünk kerekedett, hogy a látottak alapján mi is próbálkozzunk otthon hasonló iparművészeti holmik előállításával. Igazán nem sok kell hozzá: pár kvadrát bőr, néhány cserzőkád, egy-két tonna vas, üllő, fújtató, kalapácsok. Ez a néhány apróság még a házgyári lakásokban is elfér. Persze csak akkor, ha mindenkit kiköltöztetünk a háztömbből és szétverjük a közfalakat.

És hogy mit barkácsoljunk otthon bőrös- és kovácsműhelyünkben? Ahhoz kitűnő tanácsokat találhatnak az itt látható rajzon. Jó munkát és sok sikert!

(Radványi—Sajdik)

OKTATAS

— ... És vedd tudomásul, amikor én olyan idős voltam, mint te most, éhen haltam!

A KOCOGÁS ÉRTELME

Állok a Moszkva téren, várok a 22-es buszra. Arra jön Csemetke Rezső barátom, már messziről integet.

— Hova, hova? — kérdezi a kölcsönös üdvözlés után.

— Megyek a hegyre — válaszolok.

— Kocogni?

— Úgy is lehet mondani.

— Én is voltam a múltkor, vasárnap. Jelvényt is kaptam, nézd csak! — mutatja a kabátja hajtókáját.

— Gratulálok.

— Ezt is a Rádió rendezi?

— Mit kérdezel?

— Ezt a kocogást, amire most mész — tagolja a fülembe —, ezt is a Rádió rendezi?

— Nem, ezt nem a Rádió rendezi.

— Hát? Talán a Tévé, vagy valamelyik újság?

— Nem, ezt nem rendezi senki.

— Akkor miért mész?

apróságok

A HONLEÁNY

A várbeli vendéglátóipari üzemegységbe betér egy olasz társaság. A felszolgáló lány oda lép hozzájuk, kérdi, mit parancsolnak.

Elég távol ülök tőlük, csak azt látom, hogy a lány hol bólint, hol megvonja a vállát. Az olaszok nevetik, s mutogatnak, egyikük föl is áll, és vérbeli színész módján eljátssza a részeget. Hiába, a lány csak húzkodja a vállát, rázza a fejét.

Egy úr magához inti a felszolgáló lányt, s készségesen ajánlkozik: „Szívesen tolmácsolok”.

— Tessék csak hagyni, hadd kínlódjanak! — feleli a lány.

— Csakugyan, hagyd! — sipít az úr társaságában levő hölgy. — Elég szomorú, hogy legalább itt, ahol olyan nagy az idegenforgalom, nem értenek a felszolgálók, csak magyarul.

— Miért? — fordul hozzá a lány. — Mi is éppen elegen járunk hozzájuk, és ők sem tanulnak meg magyarul, pedig az is van olyan szép nyelv, mint az övék!

Azután int az egyik olasznak, hogy menjen vele a pulthoz. Ott körbe mutat, s fejével, kezével kérdezi: Mit akarsz?

Később hallom, hogy a talján társaság kórusban gyakorolja a magyart: Bor, szőr! Bor, szőr!

A KÍVÁNCSISÁG EREDMÉNYE

Barátom vadonatúj kocsijának (élete első kocsijának) betörve az orra, görbült a sárhányója, csáléra áll a lámpája.

— Mit csináltál? — kérdezem.

— Belementem az előttem haladó Volksiba.

— Hirtelen fékezett?

— Nem. Menet közben mentem neki.

— Hogy csináltad?

— Előttem ment az országúton. Egyszercsak észrevettem, hogy a hátsó ablakán van egy kis sárga cédula, valami felirattal. Kiváncsi voltam, mi a felirat, de nagyon apró betűkkel volt írva, nem tudtam elolvasni. Hát közelebb mentem hozzá.

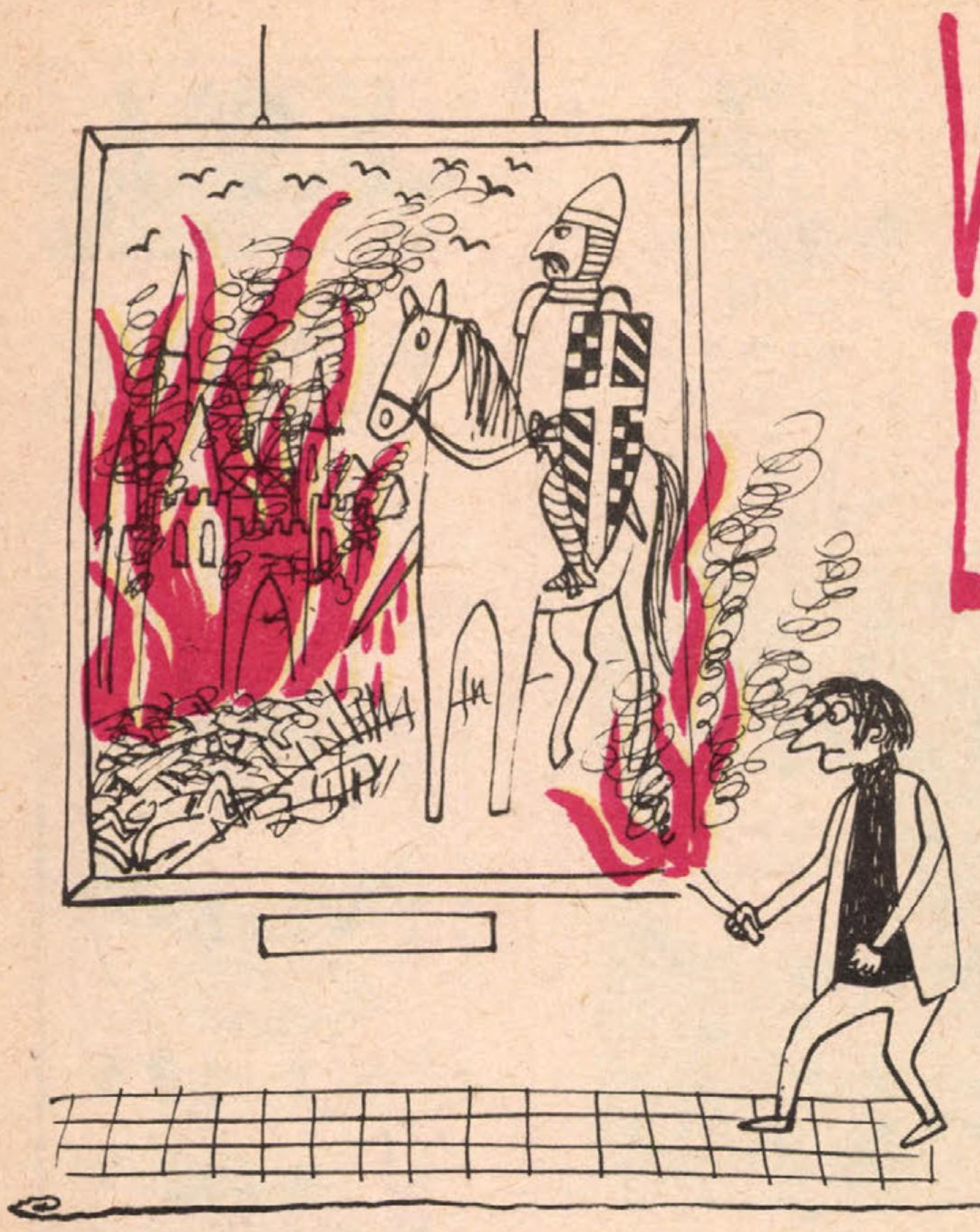
— Értem. És mi volt a felirat?

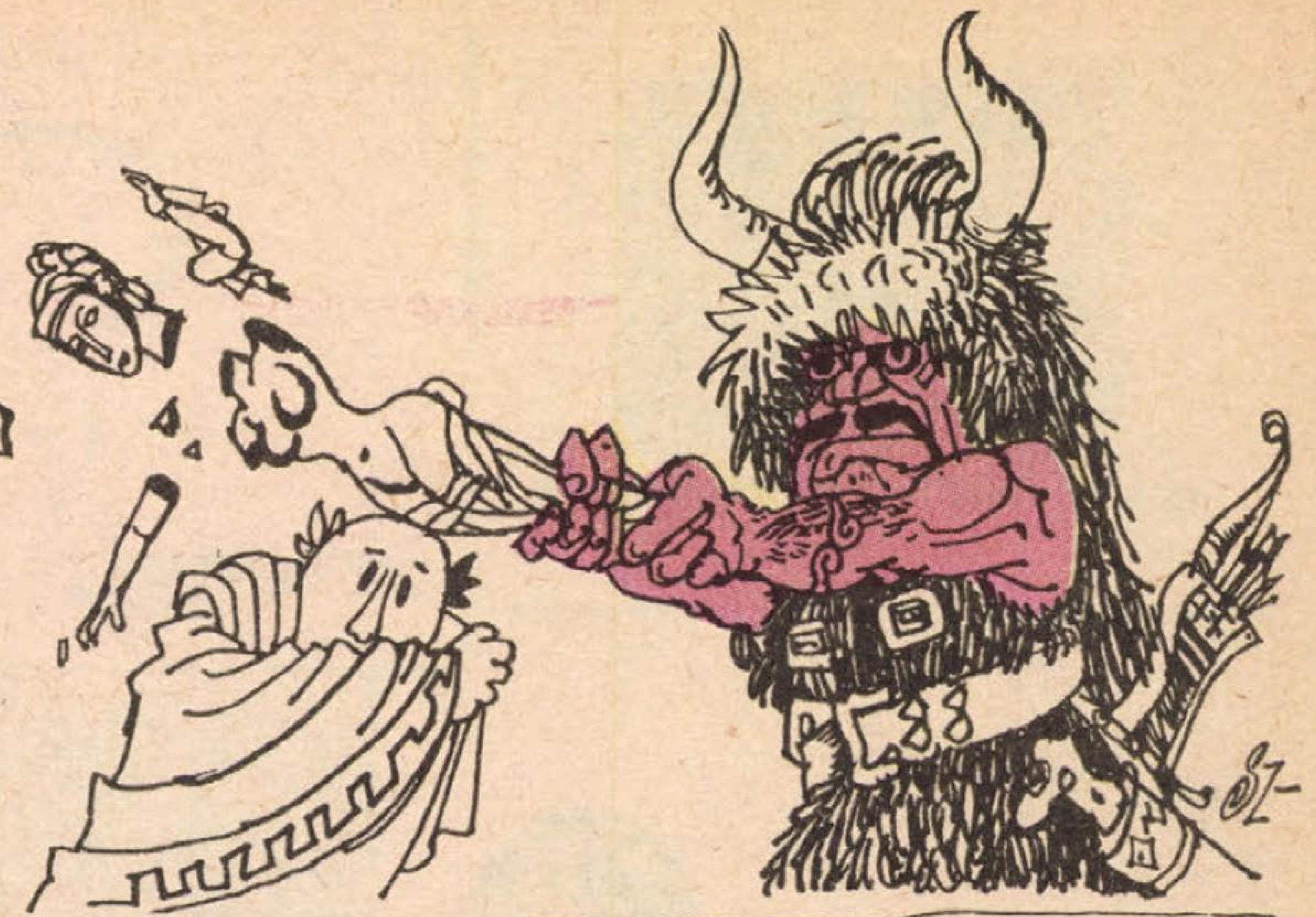
— „Emberséget az utakon is! Köszönöm!”

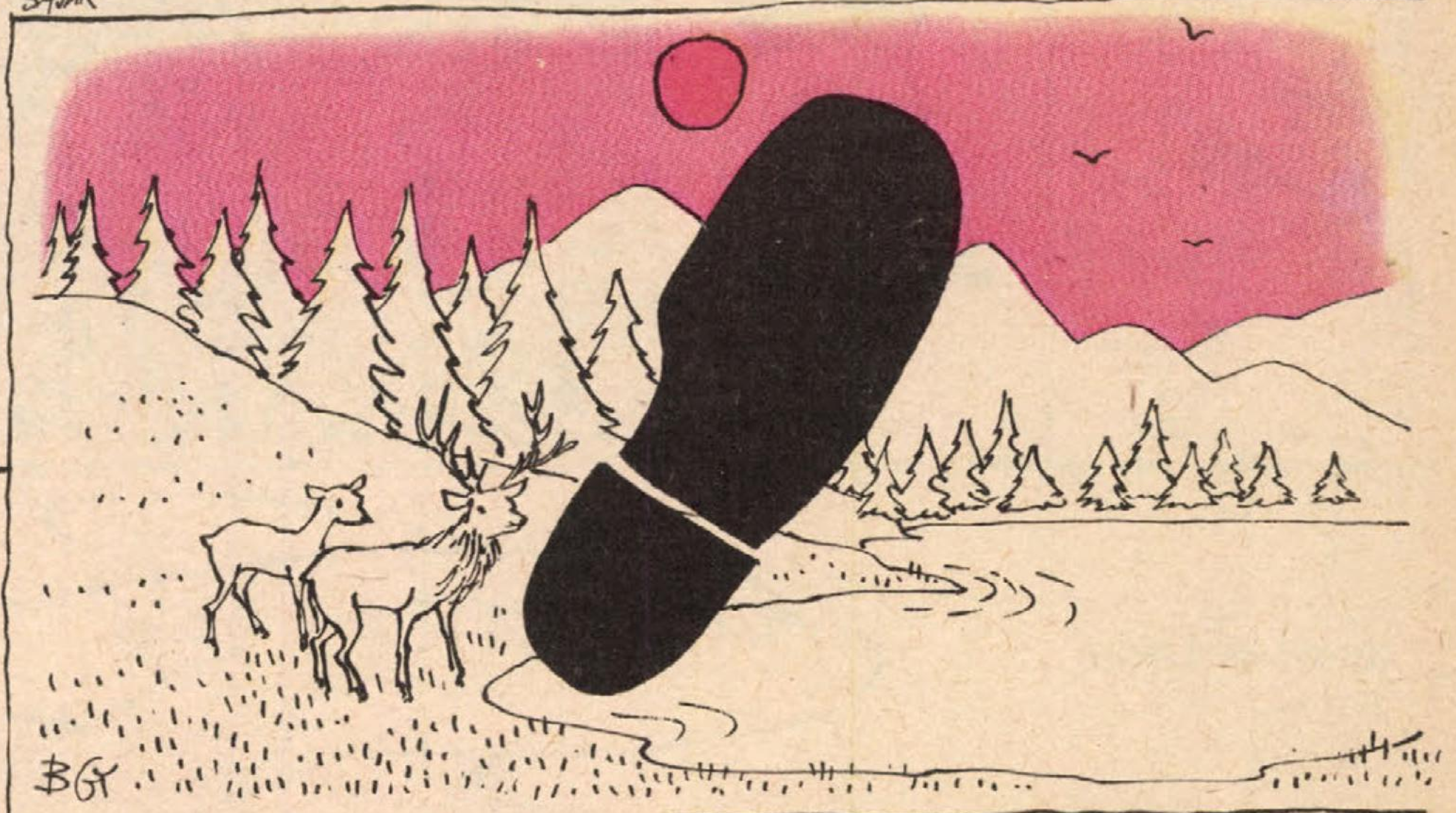
Sólyom László

VANDALIZMUS

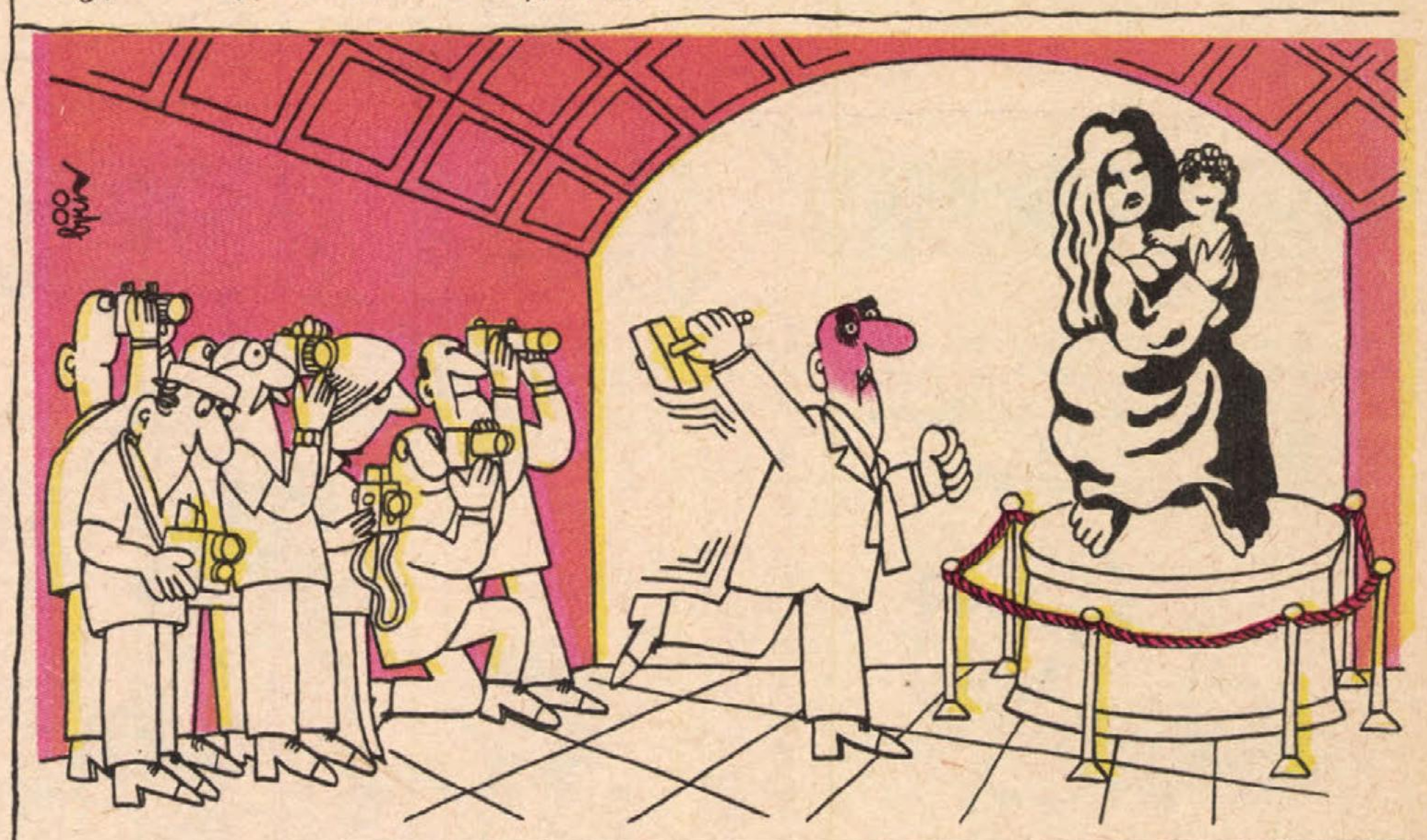
VÁRNAI, SZŰR-SZABÓ, BALÁZS-PIRI, FÜLÖP, BRENNER, HEGEDŰS, SAJDIK

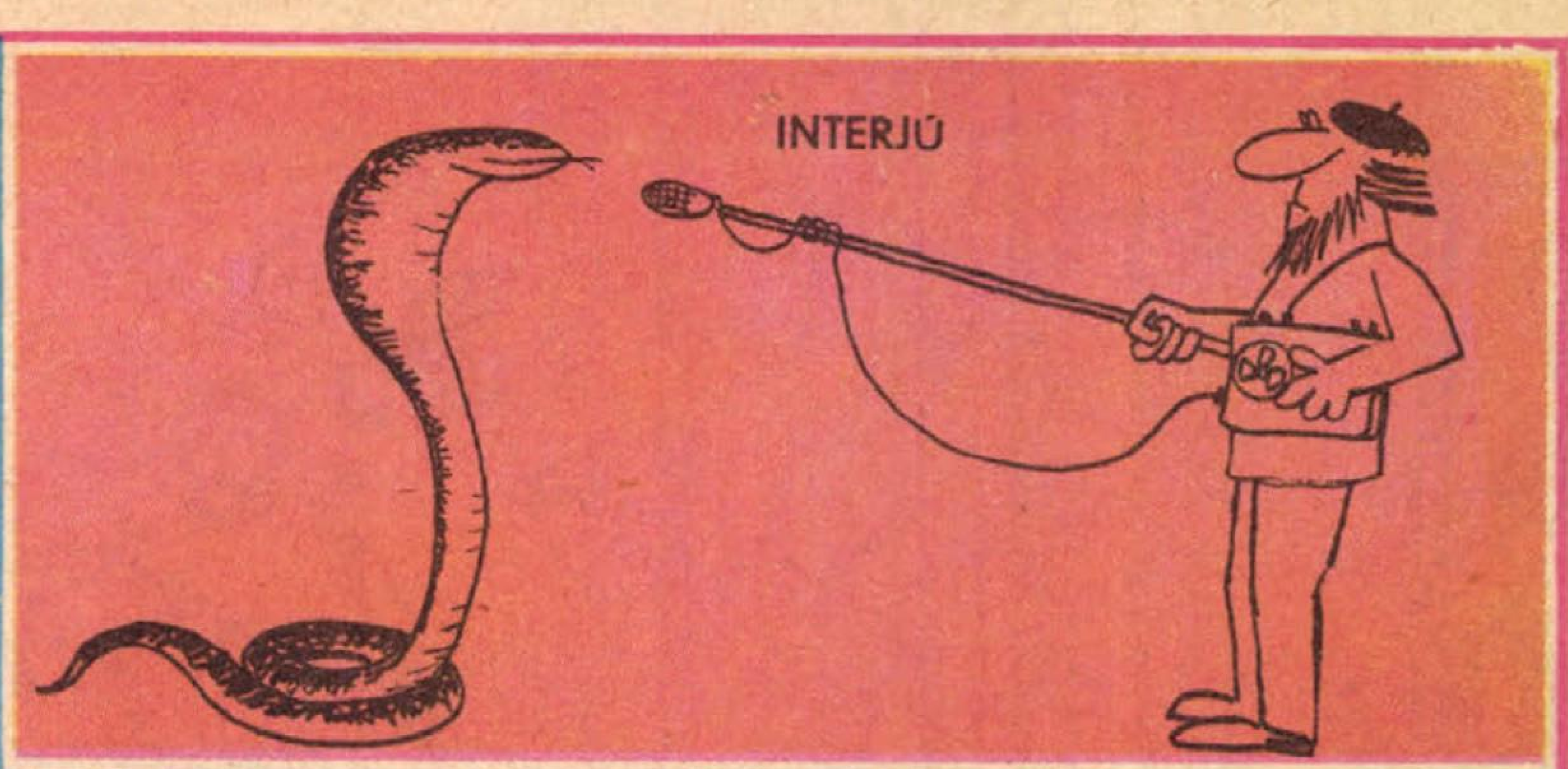

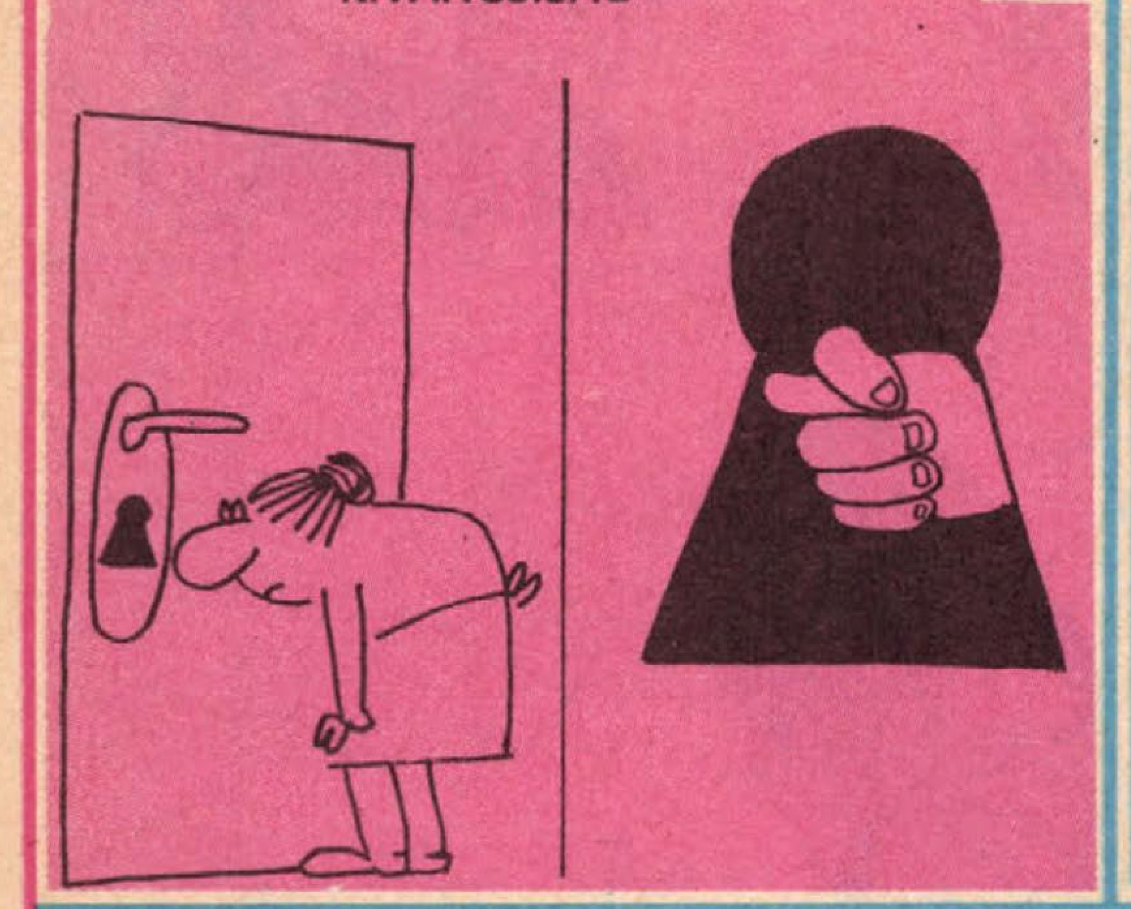
IMPORT HUMOR

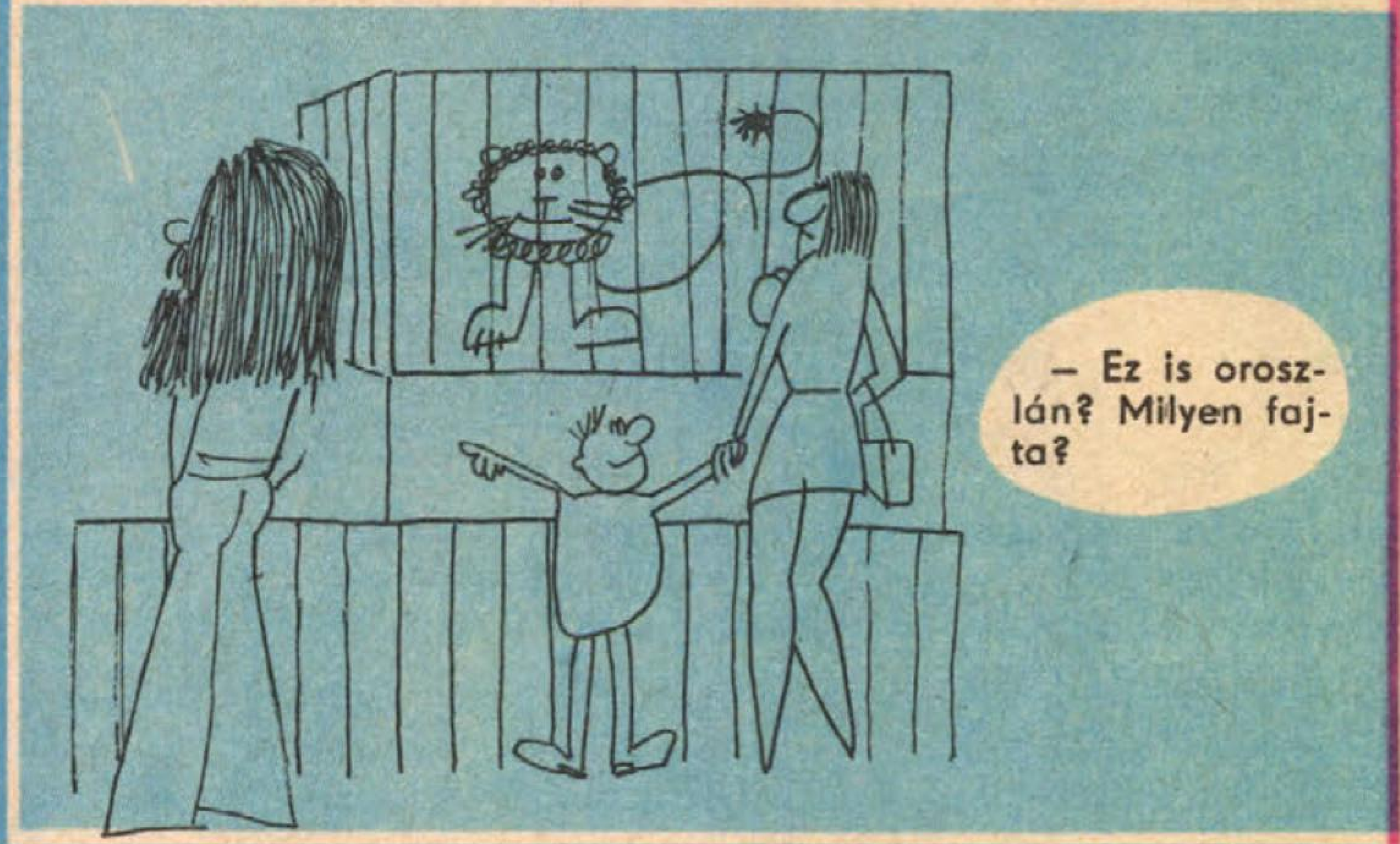
HRISZTO HRISZTOV RAJZAI (SZÓFIA)

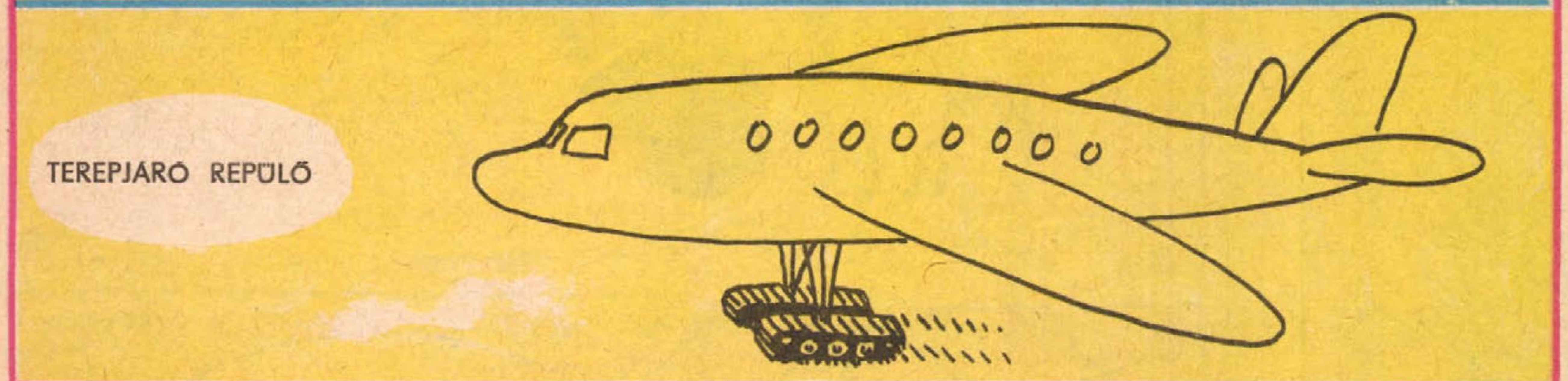
INTERJÚ

KÍVÁNCSISÁG

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

Két orvos beszélget:

— A mi szakmánkban az a legfontosabb, hogy megtudjuk, melyik ételt szereti legjobban a páciens...

— Minek azt tudni?

— Hogy eltilthassuk tőle...

— Veronika azt mondta, hogy a bácsikája egy arany nyakláncot ajándékozott neki...

— Ezt nem hiszem el. Vagy a bácsi nem igazi, vagy az arany hamis.

Újsághirdetés:

„Lassan dolgozó gyors- és gépírónő, dadogó igazgatót keres!"

TÜCSÖK és BOGÁR

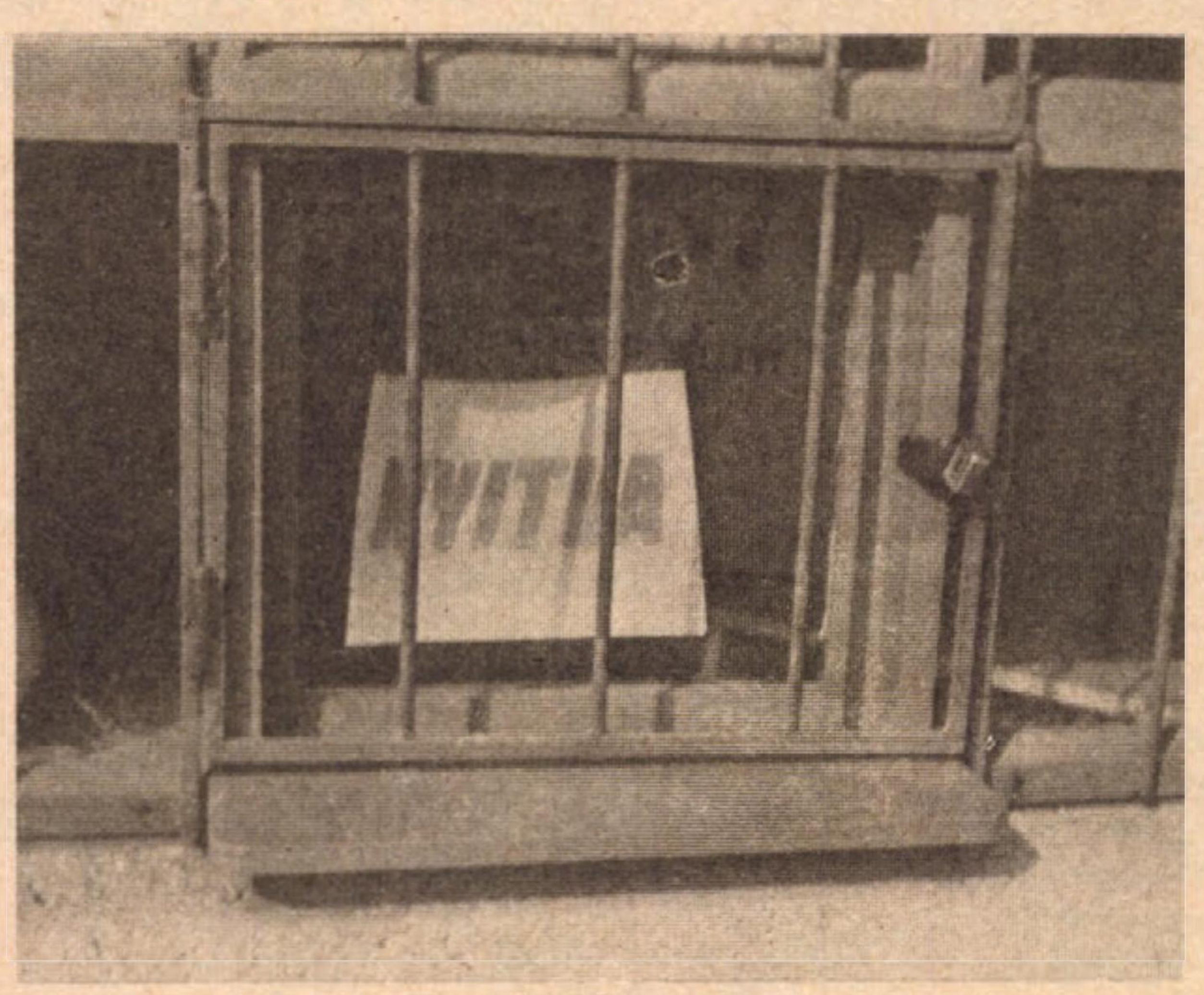
Hej, címfestő! Hej, átvevő!

(A békéscsabai buszon fotózta Rapcsák Péter, hódmezővásárhelyi olvasónk.)

Továbbra is szívesen fogadjuk, ha ezekhez hasonló tücsköt-bogarat beküldenek hozzánk olvasóink. A legmulatságosabbakat ezeken a hasábokon közszemlére tesszük, beküldőjüket pedig honoráljuk.

Jé, egy fordított jé!
(Az Alkotás utcában fotózta Szép József, székesfehérvári olvasónk)

Ki hinné!
(A győri uszoda pénztárablakában észlelte Vidos Árpád)

A Táncsics Könyvkiadó ajánlata
Szívtrombózis

Kösz! Azért ajánlgatni nem kell!

(Az Építők Lapjában fedezte fel Keló Lajos, kiskunhalasi olvasónk)

DIÁKKORI CERUZA-FORGÁCSOK

ÁPRILISI TRÉFA

Nem ismerte még a hexamétert,
gyalogolt hát három kilométert,
míg a Röltex-boltba ért
versláb-mérő szalagért.

A FIZIKA MÁRTÍRJA

Nem tudta, hogy mi a közlekedő edény,
így most egy edénnyel közlekedik szegény...

K. ANNA

Sosem gondolt Hannibálra,
csak az első Anna-bálra,
nem csoda, hogy megbukott,
s bálba hiába futott:
elmaradt az Anna-bál.
Így állt bosszút Hannibál!

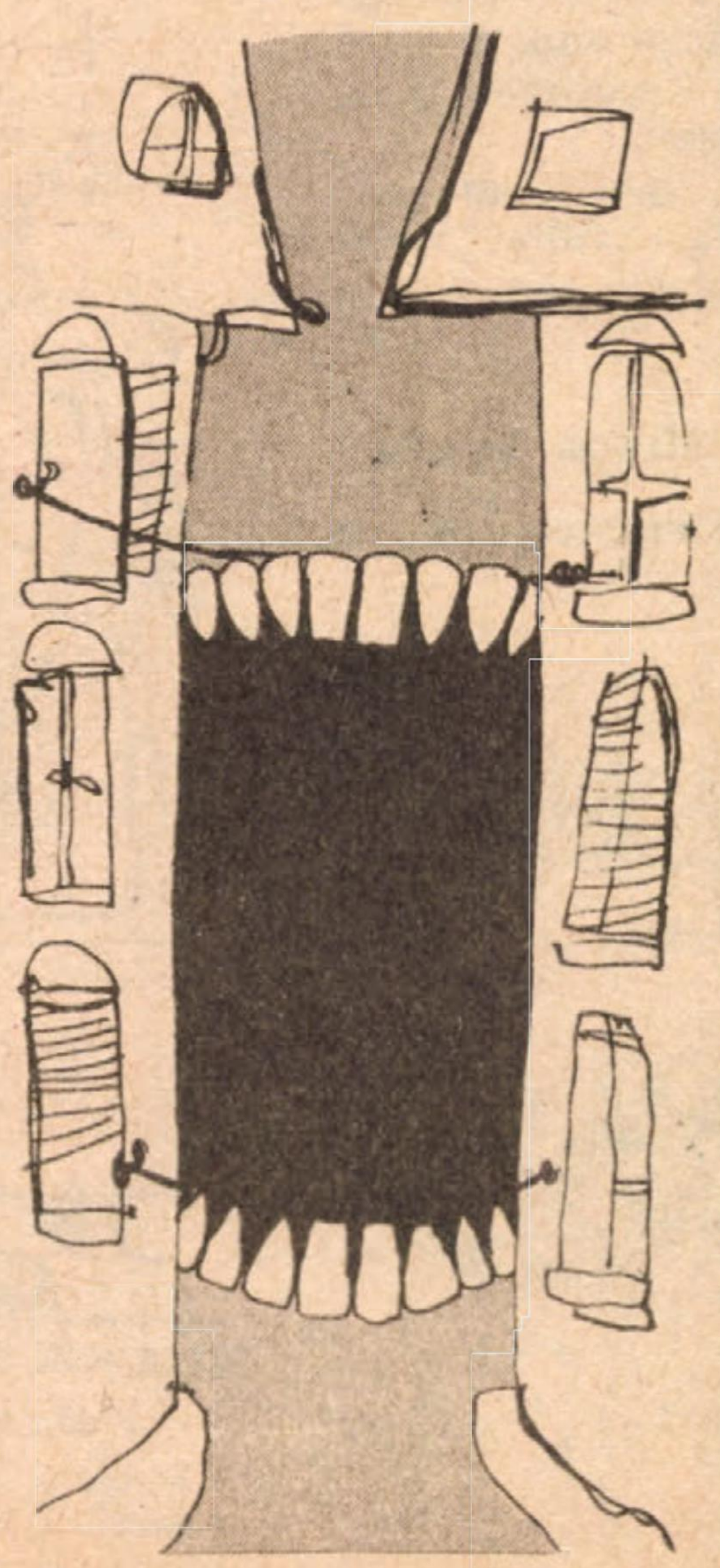
Székely Dezső

KÉPES ÉRTELMEZŐ SZÓTÁR

Lehoczki István rajzai

S, SZ

SIKÁTOR

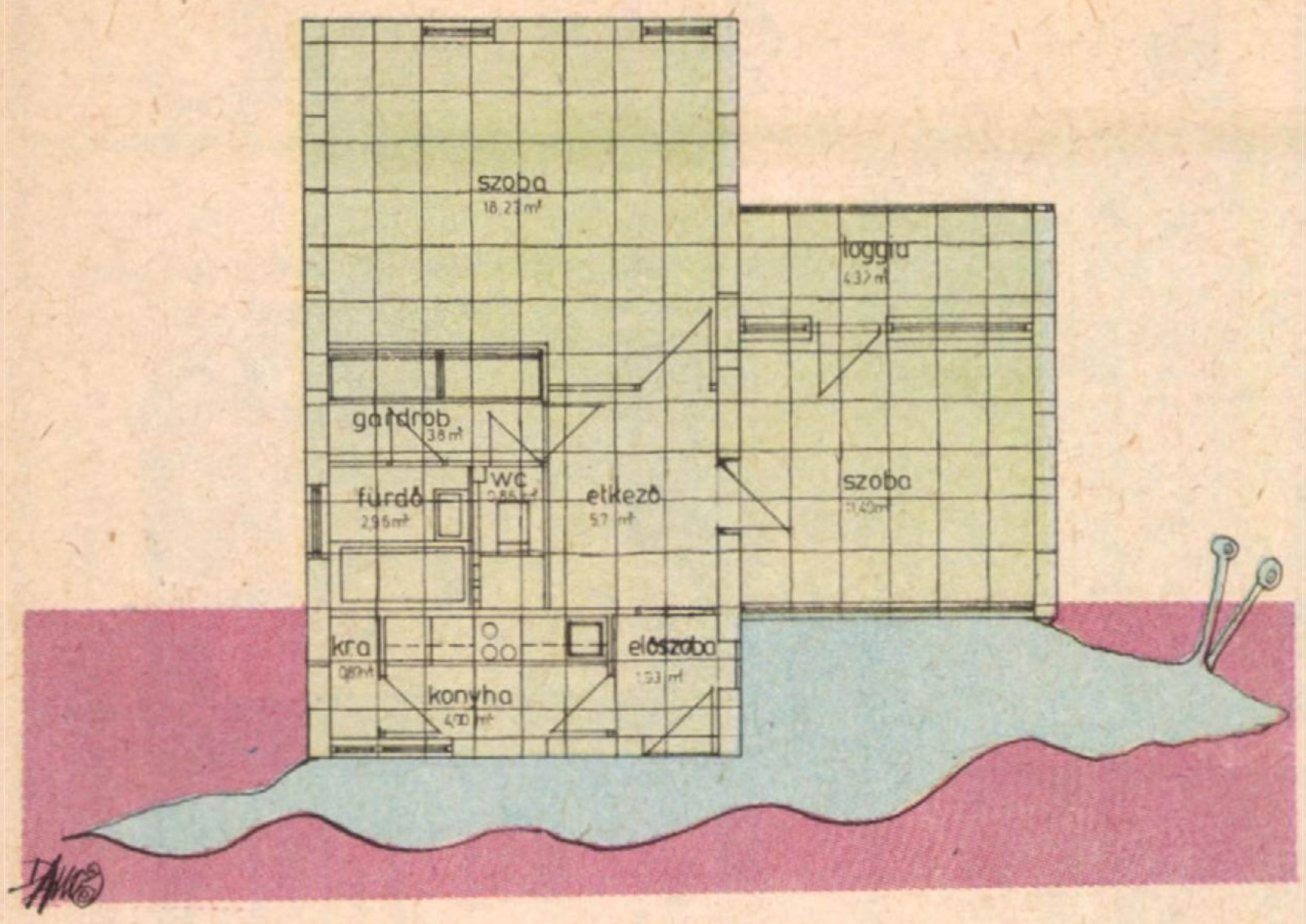
SZIN

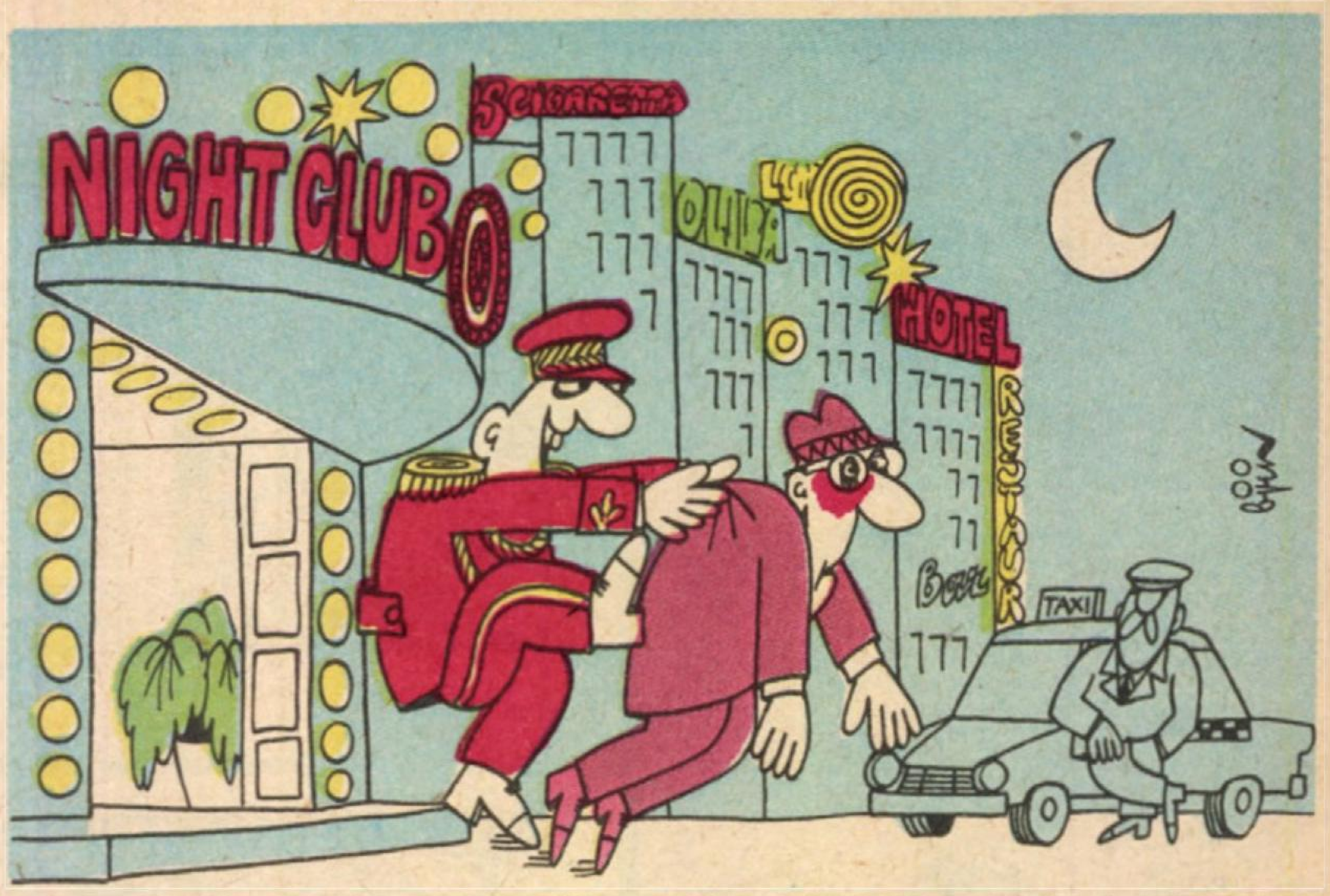
SZÜLETÉSNAP

IGÉNYES CSIGA

A KIDOBÓEMBER ELÉGTÉTELE

– Emlékszik még rám, osztályvezető kartárs? Három hete ön dobott ki a vállalatától...

AHOGYAN ŐK LÁTJÁK...

1

Peti hatéves, Évi nyolc. Szenvedélyes tévénézők. Főleg akkor, ha a szülőknek esti programjuk van és a nagymama ügyel rájuk. Mert a nagyi már az esti mese

elején elbóbiskol és csak a főműsor vége felé nyitja ki újra a szemét, hogy hozzákezdjen a lefektetés nehéz szertartásához. Ilyen estéken tehát mindenfélét végignézhetnek, olyat is, amitől az értetlen és irigy felnőttek el szokták tiltani őket.

Egyik este a hazatérő szülők halk beszédre figyelnek fel:

— Te Évi — hangzik a gyerekszobából —, a néni miért hunyja be mindig a szemét, ha a bácsi megcsókolja?

Rövid tűnődő csend, majd Évi hangja:

— Hát hogy ne csípje a szemét a bácsi haja, ha belelóg.

2

Húsvétra a gyerekek magánbirodalma egy kis rádióval gyarapodott. Azóta látástól vakulásig, azaz ébredéstől elalvásig állandóan üzemben van. Mindegy, mi a műsor, a rádió szól.

A mama benyit és látja, hogy Évi számtanfeladatot ír.

— Rossz lesz a feladatod, ha közben a rádióra figyelsz!

— Á, most nem kell odafigyelni. Csak csupa árvíz, meg repülőrablás, meg puccs, meg vonatösszeütközés, meg földrengés... Igazán semmi érdekes...

3

Iskolából jövet, Peti a következő kijelentéssel lepi meg szüleit:

— Most már tudom, hogy a gyerek kilenc hónap múlva születik.

Döbbent csend az asztalnál.

— Csak azt nem tudom — folytatja a gyerek elgondolkozva —, hogy mitől számítva?

4

Évi az iskolai szünetet a másik nagymamánál töltötte egy Balaton menti faluban. A szomszéd gyerekeitől megtanult biciklizni és hazaérve addig könyörgött egy gyerekbicikliért, tanulást fogadva, javulást fogadva, hogy végül megkapta. A papa azonban elhatározta, hogy — pedagógiai szempontból — rá kell vezetni a gyereket az ajándék értékének megbecsülésére.

— Tudod, kislányom — kezdett hozzá —, amikor én annyi idős voltam, mint te, én is borzasztóan szerettem volna egy biciklit. Azonban sohasem volt rá elég pénzünk.

— De hiszen a te apád is mérnök volt — csodálkozott Évi.

— Ez igaz. De mégsem keresett eleget. És én bizony hiába vágyakoztam egy bicikli után, sohasem kaptam meg.

— Miért? Mennyibe kerül egy ilyen bicikli? — szomorodott el Évi, majd az összeg hallatán ismét felderülve folytatta. — Nagyszerű. Nekem karácsonyig már lesz annyi spórolt pénzem és ... én megveszem neked azt a biciklit.

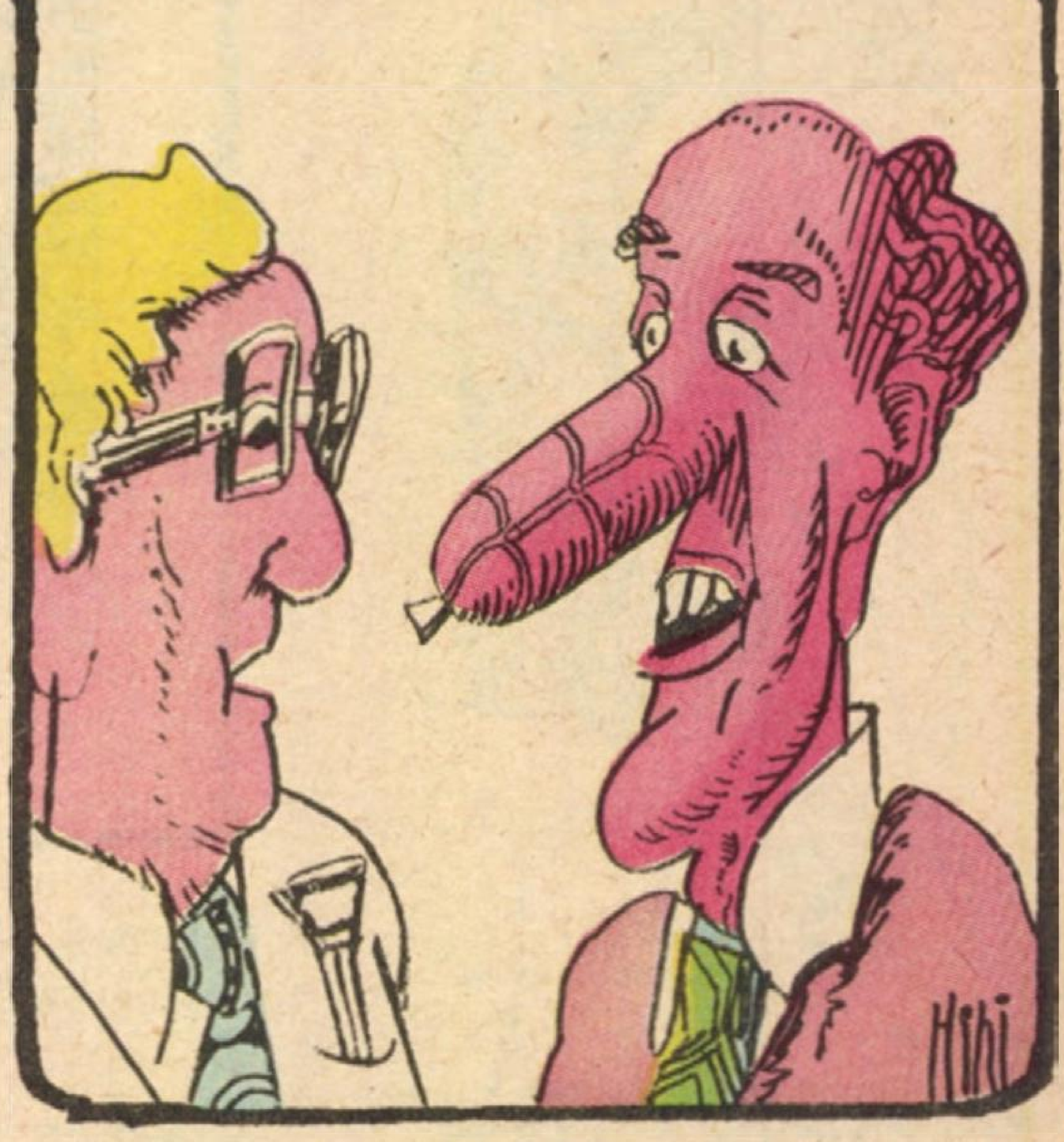
— De most már nincsen rá szükségem — mosolyodott el a családfő —, hiszen most már autóm van.

A kislány értetlenül bámult rá. Aztán vállat vont:

— Hát akkor... akkor meg mit akarsz?

Hevesi Magda

UTAZÁSI ÁRTALOM

– Több mint egy hónapig kizárólag téliszalámin éltem...

FEKETE HUMOR

KRIMIRAJONGÓ

– Ne izgulj, csak ki akarom próbálni: belefojthatta-e Jack Maudot a fürdőkádba vagy sem?

HÁTHA VALAKI NEM ISMERI...

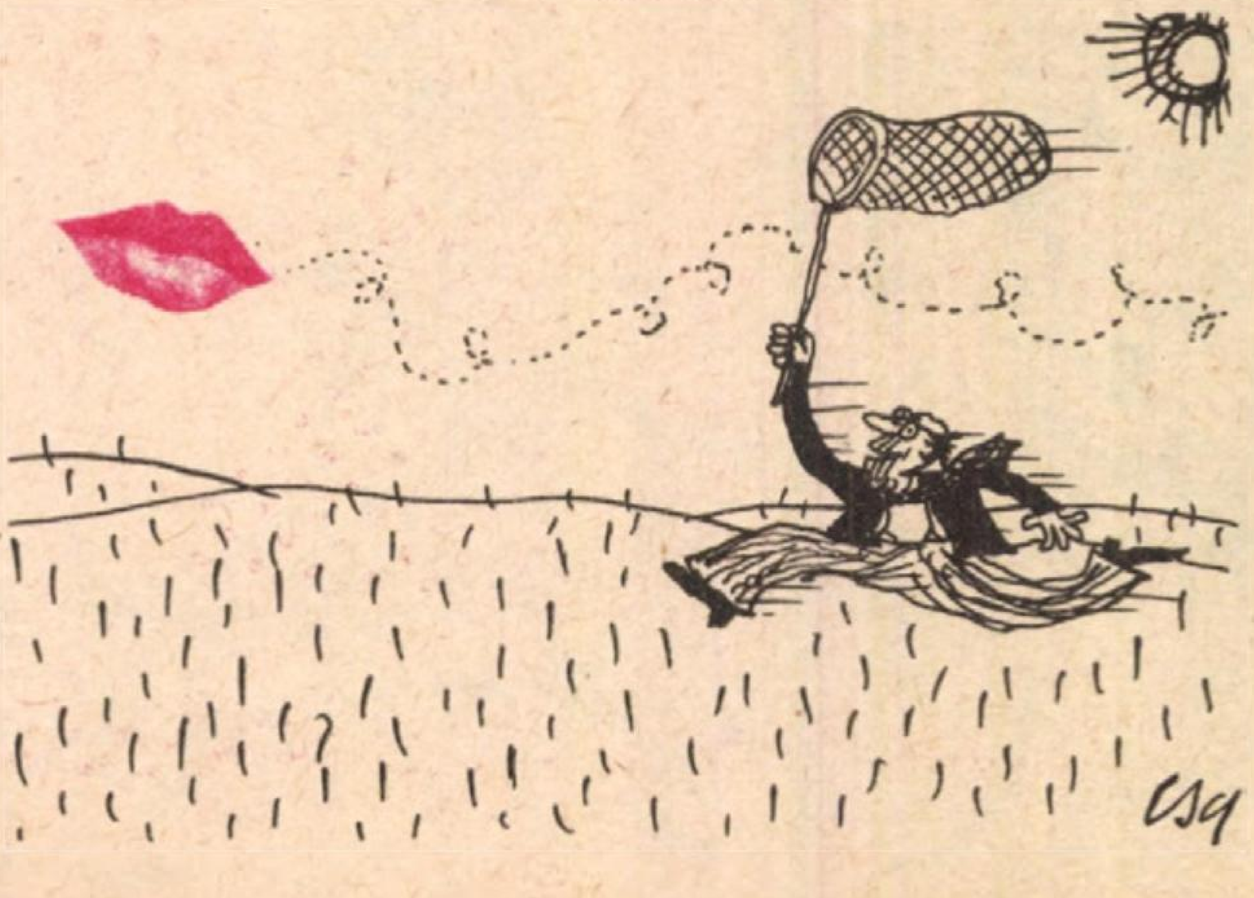
Egy kisfiú bekopogtat a szomszédba:

— Édesanyám arra kéri a nénit, hogy adjon kölcsön néhány darab tojást, tyúkot akar ültetni.

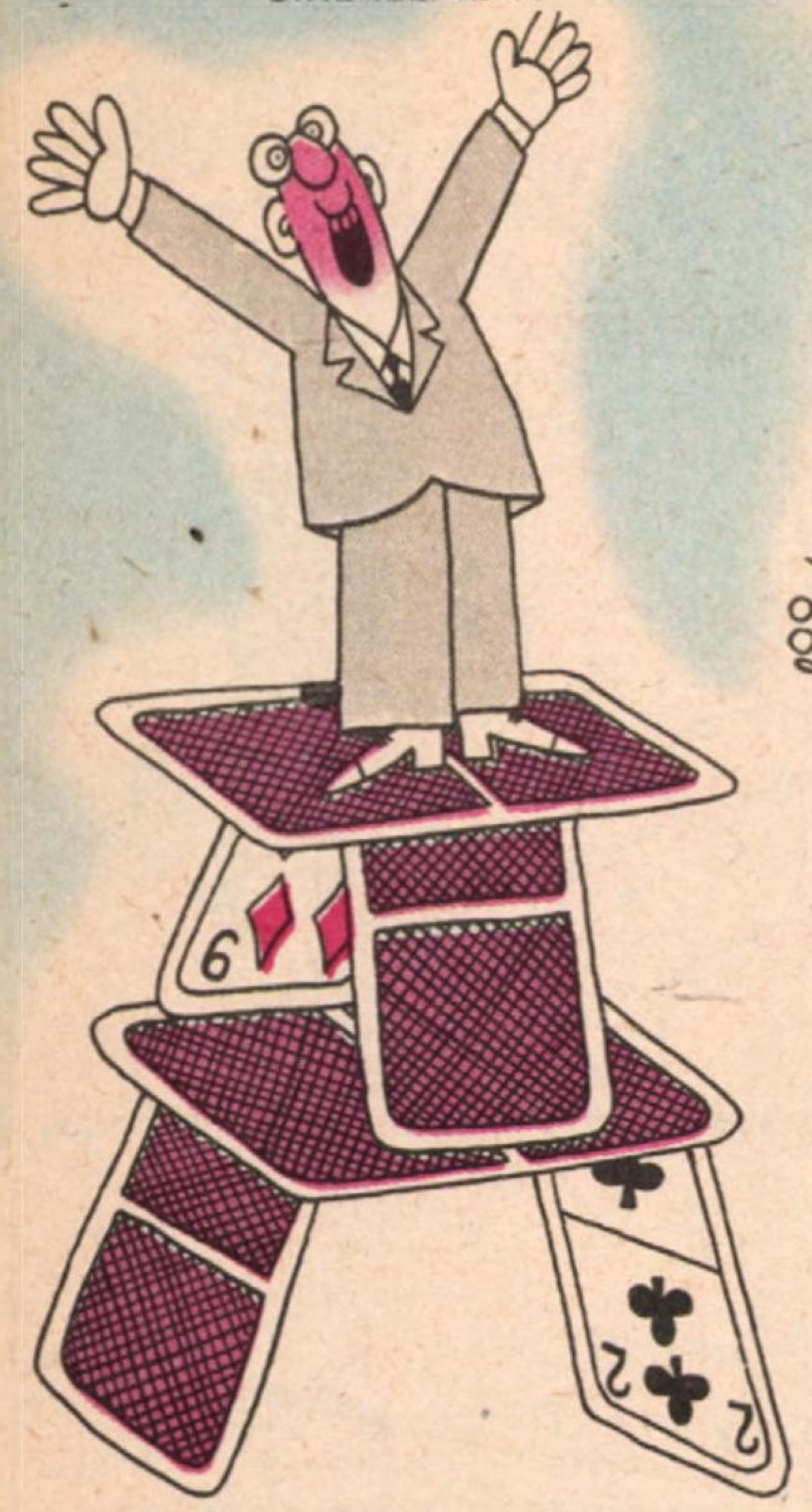
— Ha jól tudom, nektek nincs is tyúkotok.

— Nemsokára az is lesz. Az öcsémet elküldték tyúkot kölcsönkérni...

TAVASZ

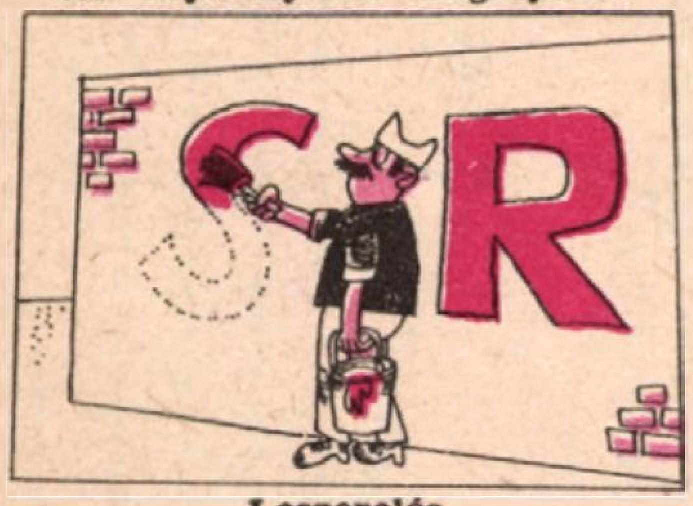

SIKERÉLMÉNY

RÉBUSZ

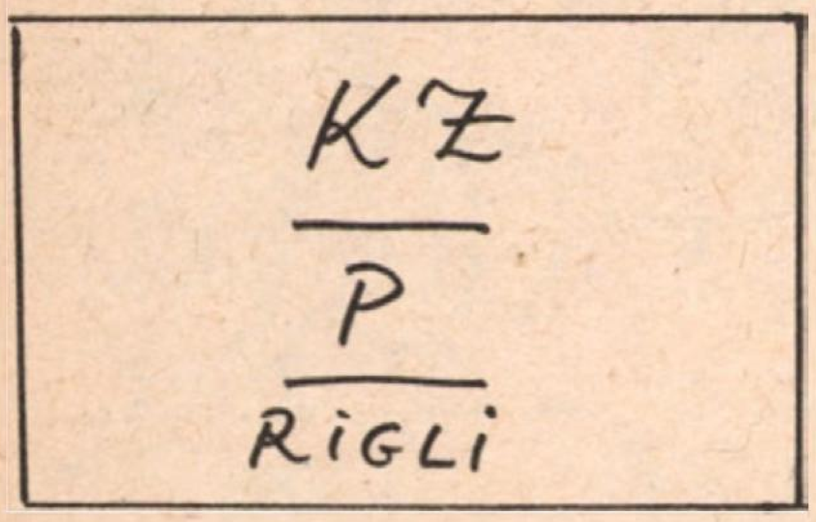
284. rejtvényünk megfejtése:

Leszerelés

A 100 forintos díjak nyertesei:
Soltész Marianne, 1111 Bp., Lágymányosi út 15.
Gebhardt Judit, 7500 Nagyatád, Koch R. u. 3.
Csaba Zoltán, 1502 Bp. Pf. 115/K.

285. REJTVÉNYÜNK

A megfejtéseket kizárólag levelezőlapon legkésőbb június 3-ig erre a címre kell beküldeni: Ludas Matyi, 1977 Bp. A megfejtők között háromszor száz forintot sorsolunk ki.

ITT OLVASTUK — OTT OLVASTUK

AZ „IGEN" LÁZADÁS

Olaszország „nemmel" szavazott. Ezzel megtagadta a válást lehetővé tevő törvény megsemmisítését. A népszavazás egyik érdekes utójátéka a sziciliai tartományi bíróság előtt zajlik. Sziciliában különösen erős volt a jobboldal nyomása az „igen" érdekében. Az egyik plakát egy parasztruhába öltözött ifjú házaspárt ábrázolt, közölvén, hogy az olasz parasztok „igennel" szavaznak majd, tehát elutasítják a válás lehetőségét. Az ifjú házaspárt ábrázoló kép két modellje, Sergio Pancrazi és Santina Silvetti beperelte az olasz kereszténydemokrata pártot. Keresetükben a következőket adták elő: 1. Nem parasztok, egyik közös fényképükre ismeretlen tettesek rákopírozták a paraszt-kosztümöt. 2. Nem házasok: sőt, mióta a felvétel készült róluk, mindketten mással házasodtak össze. 3. A népszavazáson „nemmel" szavaztak.

A bíróság még tárgyal, de a per már eldőlt.

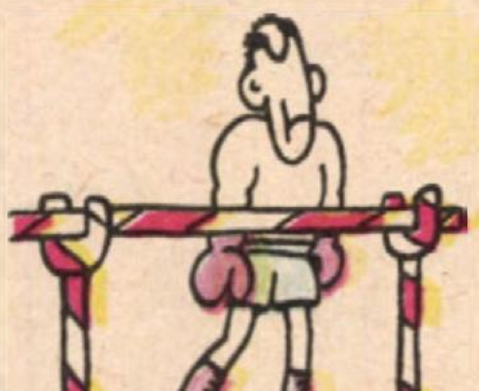
A FLOTTA MINDENEK FELETT

A királyi brit tengerészet egyik fedélzetmestere, Trevor Robinson fogadásból kilenc óra és 56 perc alatt száz csésze erős teát ivott meg. Mielőtt kórházba szállították volna, közölte, hogy ezzel megjavította a világrekordot. Robinson, aki saját bevallása szerint általában napi húsz csésze tehát iszik, a fogadáson nyert összeget „a brit királyi flotta jóléti alapjának" javára ajánlotta fel.

Még sok ilyen fedélzetmester és a brit hadiflotta visszanyerheti régmúlt nagyságát.

POLITIKAI „SLÁGER"

A sport- és művészvilág hírességei számára Venezuela úgy látszik kezd „végzetes országgá" válni. Néhány héttel ezelőtt két híres slágerénekes, Engelbert Humperdinck és Eddie Fisher állott a caracasi bíróság előtt kábítószer birtoklásának gyanúja miatt. Foreman nehézsúlyú bokszvilágbajnok addig nem hagyhatta el az országot, amíg az utolsó garasig ki nem fizette a legutóbbi győztes mérkőzése után járó jövedelemadót. Legutóbb pedig a slágerénekesek „királynak", Tom Jonesnek tiltották meg Venezuela területének elhagyását. Az ok: egy újságíró megkérdezte a slágerénekest: igaz-e, hogy az utóbbi hónapokban orvoshoz jár, mert attól fél, hogy elveszíti a hangját. Válaszképpen Tom Jones egyik testőre leütötte a kérdezősködő hírlapírót. A venezuelai hatóságok az eljárás lefolytatásáig megtiltották a sztárnak, hogy elhagyja az ország területét. Tom Jones ezek után táviratozott Wilson brit miniszterelnöknek. A kormányfő a jelek szerint közbelépett, mert rövid és szigorúan zárt kihallgatás után Tom Jones elutazhatott.

Hiába, esetleg idén újra választások lesznek Angliában.

HÁROM EMBER EGY CSÓNAKBAN

Gibraltárból Afrika-körüli útra indult el egy evezőscsónakon két fiatalember és egy Carol Maystone nevű 21 éves hölgy. Az expedíció hosszú utazás után megérkezett Casablanca kikötőjébe, ahol a hármast ünnepélyesen fogadták. Carol kisasszony azonban az összegyűlt előkelőségek előtt kijelentette: nem folytatja tovább az utazást, mert — úgymond — „két férfitársa evezés közben a nyílt tengeren szerelmi ajánlatokkal üldözte."

A két hímnemű evezős, Derek King és Peter Bird szomorúan visszaszállt a csónakba és tovább eveztek Barbados szigete felé, ahová három hónap múlva kell megérkezniök.

Még jó, hogy Gibraltár és Casablanca között nem borult fel a csónak.

GONDOLKODÁSI IDŐ

Amikor 109 esztendővel ezelőtt Lincoln amerikai elnököt egy színházi páholyban John Wilkes Booth meggyilkolta — a tett elkövetése után kiugrott a páholyból és lábát törte. Elvonszolta magát dr. Samuel Mudd orvos rendelőjéhez, aki a gyilkos lábát sínbe rakta. Utóbb a Lincoln elnök meggyilkolására irányuló összeesküvésben való részvételért az orvost elítélték. Azóta dr. Richard Mudd családja mindent elkövetett, hogy lemossa azt a szégyenfoltot. Azzal érveltek, hogy amikor Mudd a gyilkost kezelte — még nem tudott a bűntényről, s ezért az orvost elítélő katonai bíróság ítélete téves volt. Florida állam törvényhozása most úgy döntött 109 esztendei megfontolás után, hogy az orvos ártatlan.

Persze, vannak újabb példák is arra, hogy az Egyesült Államokban sokáig tart egy elnökgyilkosság körülményeinek tisztázása.

SZILÁNKOK

ÜZEMBEN

— Hétfőn miért nem jött be dolgozni?

— Óvatosságból. Azt olvastam, hogy hétfőn történik a legtöbb közlekedési baleset.

*

GYEREK

— Képzelje, szomszédasszony, amíg leszaladtam a pékhez, őrizetlenül hagytam a gyereket. Mire hazaértem, a kisfiam megnősült.

*

MAI IDŐK

— Ha ragaszkodik a formaságokhoz: tisztelettel megkérem a lánya kezét. Egyébként már öt éve házasok vagyunk.

ANTITALENTUM

— Nem tud egy jó mesterembert? Egy szöget kéne beütni otthon a falba.

*

PESTI KERTMOZI

— Jegyszedő néni! Miért nem szellőztetnek? Nagyon füstös a levegő!

*

MEGÁLLAPÍTÁS

— A mi környékünkön javult a közbiztonság. Éjszakánként legfeljebb ketten-hárman garázdálkodunk.

*

ELLESETT PÁRBESZÉD

— A kedves menyasszonya tud főzni?

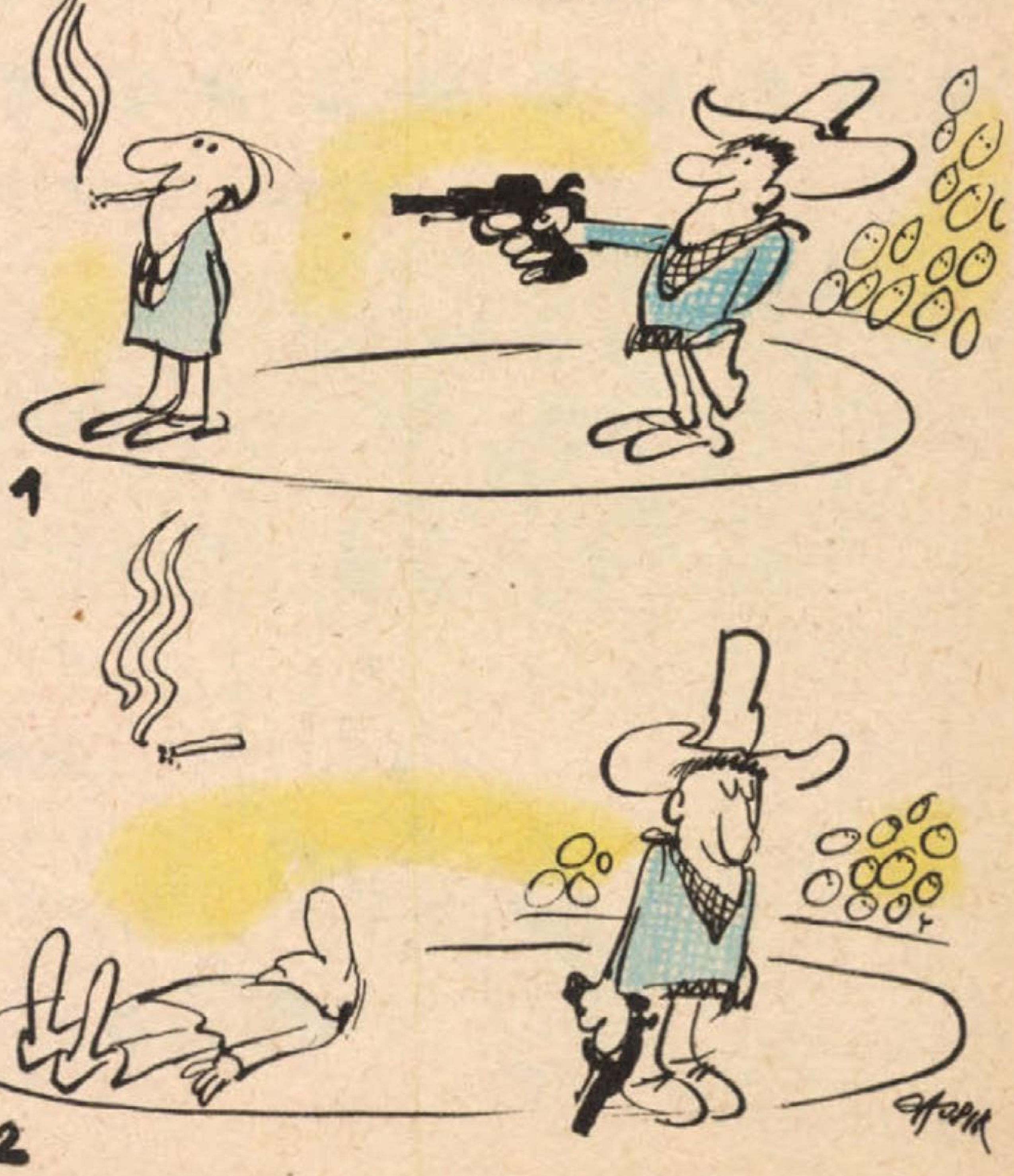
— Sajnos, nem.

— És hol dolgozik?

— Szakácsnő egy étteremben.

g. sz.

A NAGY ATTRAKCIÓ

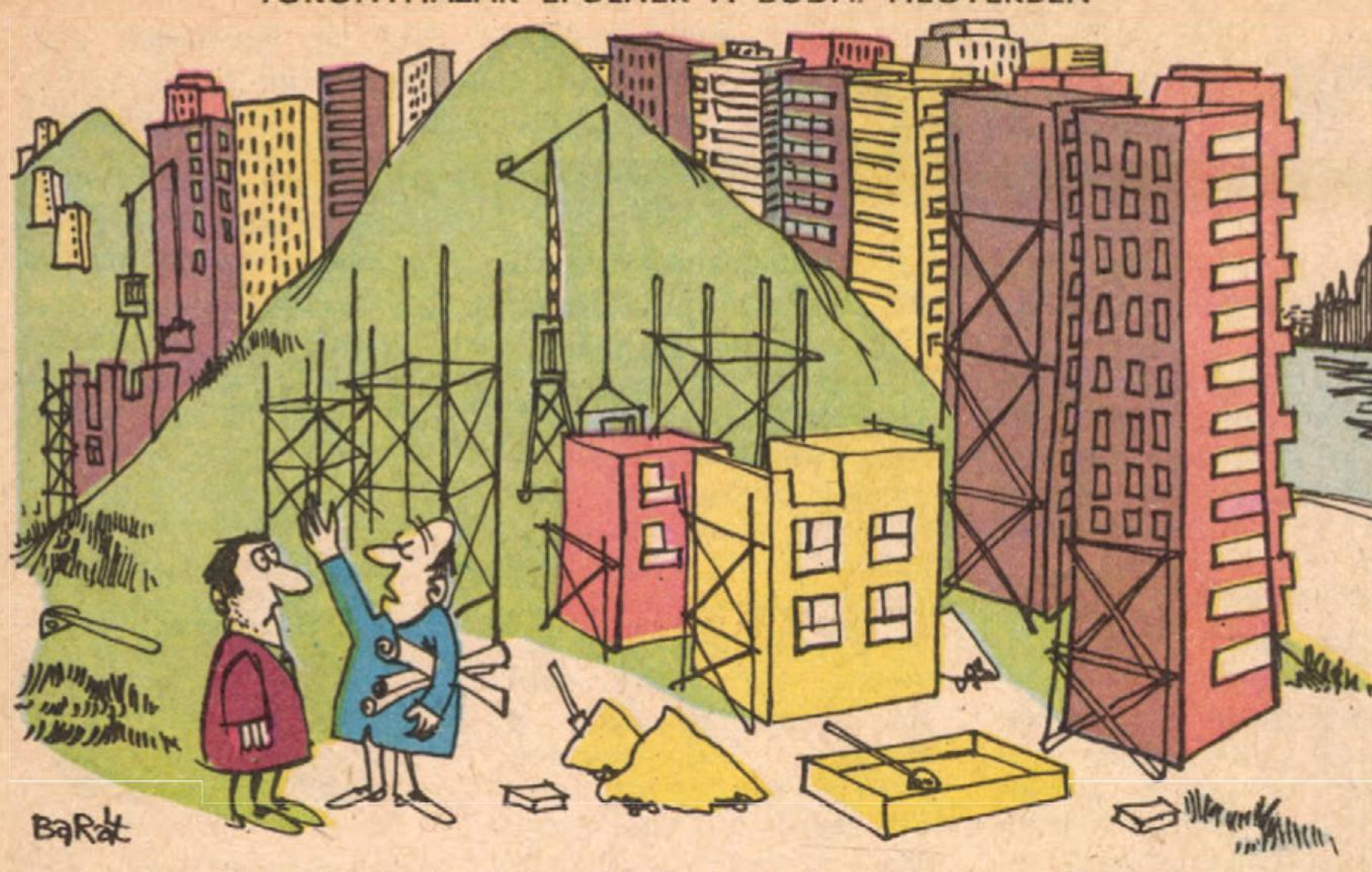

SZATIRIKUS HETILAP

Főszerkesztő: Tabi László
Főszerkesztő-helyettes: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat
Felelős kiadó: Csollány Ferenc
Szerkesztőség:
Budapest VIII., Gyulai Pál utca 14
Postacím: 1977 Budapest
Telefon: 335-718.
Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3
Postacím: 1959 Bp. Telefon 343-100, *142-220
Árusítja a Magyar Posta
Készült a Zrínyi Nyomdában
74.2308/2-22 — Budapest V., Bajcsy-Zsilinszky út 78
Ofszet rotációs eljárással, Ultraset 72-es gépen
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató

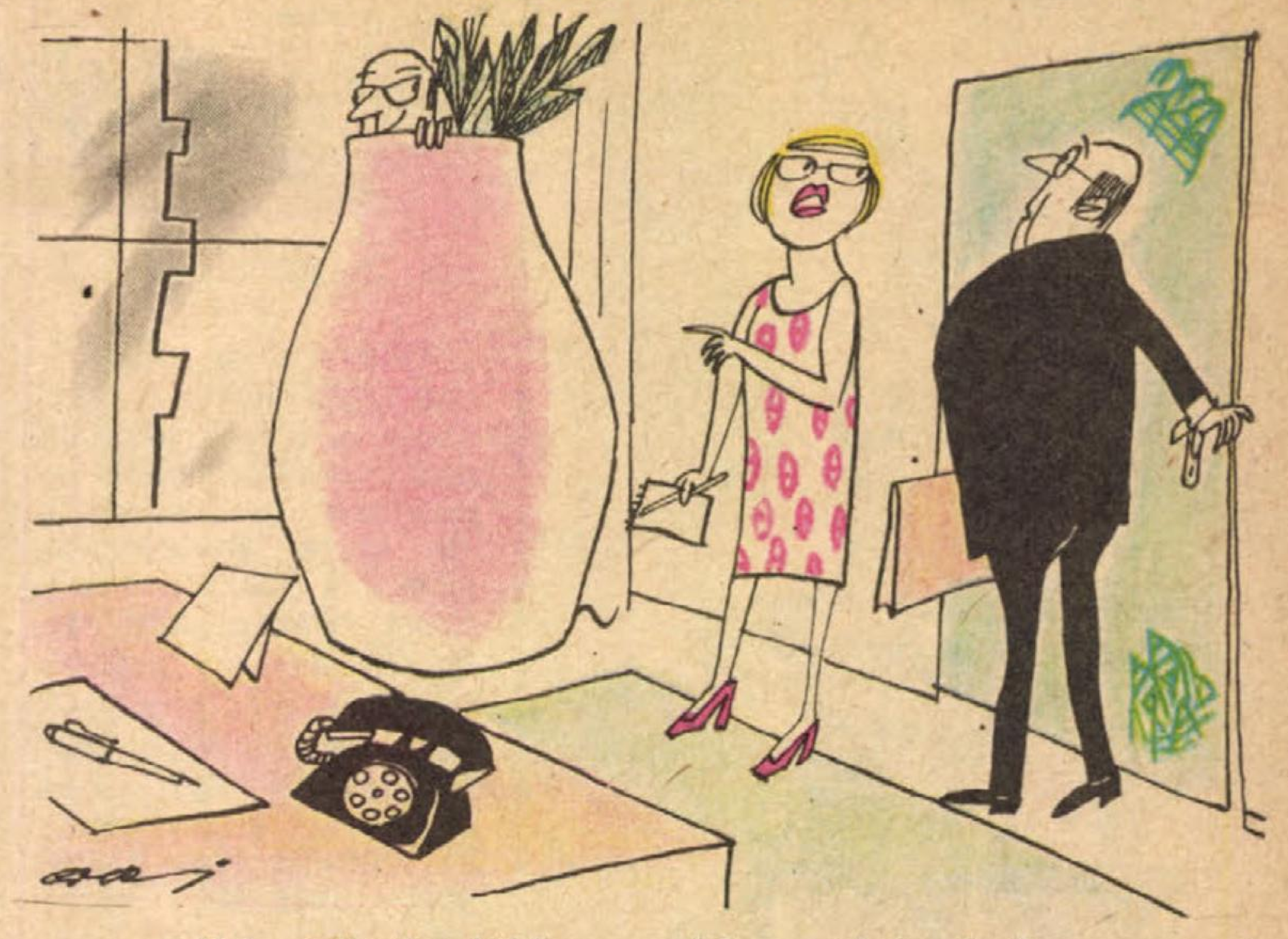
INDEX: 25.504

TORONYHÁZAK ÉPÜLNEK A BUDAI HEGYEKBEN

– Még egy-két év és eltüntetjük Buda és Pest között a különbséget.

MODERN TRÓJAI FALÓ

– Valami Kovács küldte a vezérigazgató úrnak, és nagyon sajnálja, hogy sosem találja itt.

tribün

Ben Jipcso, az 1500 m-es sík- és az akadályfutás világcsúcstartója néhány hónapja profi lett. Most megkérdezték: mi a különbség az amatőrség és a profijelleg között?

— Amatőrnek lenni jövedelmezőbb — volt a meglepő válasz. — Most minden győzelmemért kapot ötszáz dollárt. Azelőtt minden rajtomért kaptam annyit.

Azért az nem mindegy!

A portlandi sportcsarnokban hétezer szurkoló gyűlt össze egy kosárlabda-mérkőzésen. A főfalon hatalmas plakátot vettek észre:

— Miért ül itt a kemény székeken? Miért nem nézi ugyanezt a meccset kényelmes foteljában, az Union TV kettes csatornáján?

Portlandben másnap is rendeztek kosárlabda-mérkőzést.

Nézőszám: százötven.

Kipcsage Keino, a kenyaiak világrekorder futója célszalagokat gyűjt. Valahányszor megnyer egy versenyt, letépi és zsebre vágja a célszalagot.

— Már összegyűlt egy jókora gombolyagra való — mondta. — Sapkát köttetek belőle. Szeretném, ha a pályafutásom végéig egy pulóver is kitelne belőlük.

Egy nyugatnémet iparos újfajta kakukkosórákat készít. A szerkezetből negyedóránként előpattan egy felhevült szurkoló és lelkesen így kiált:

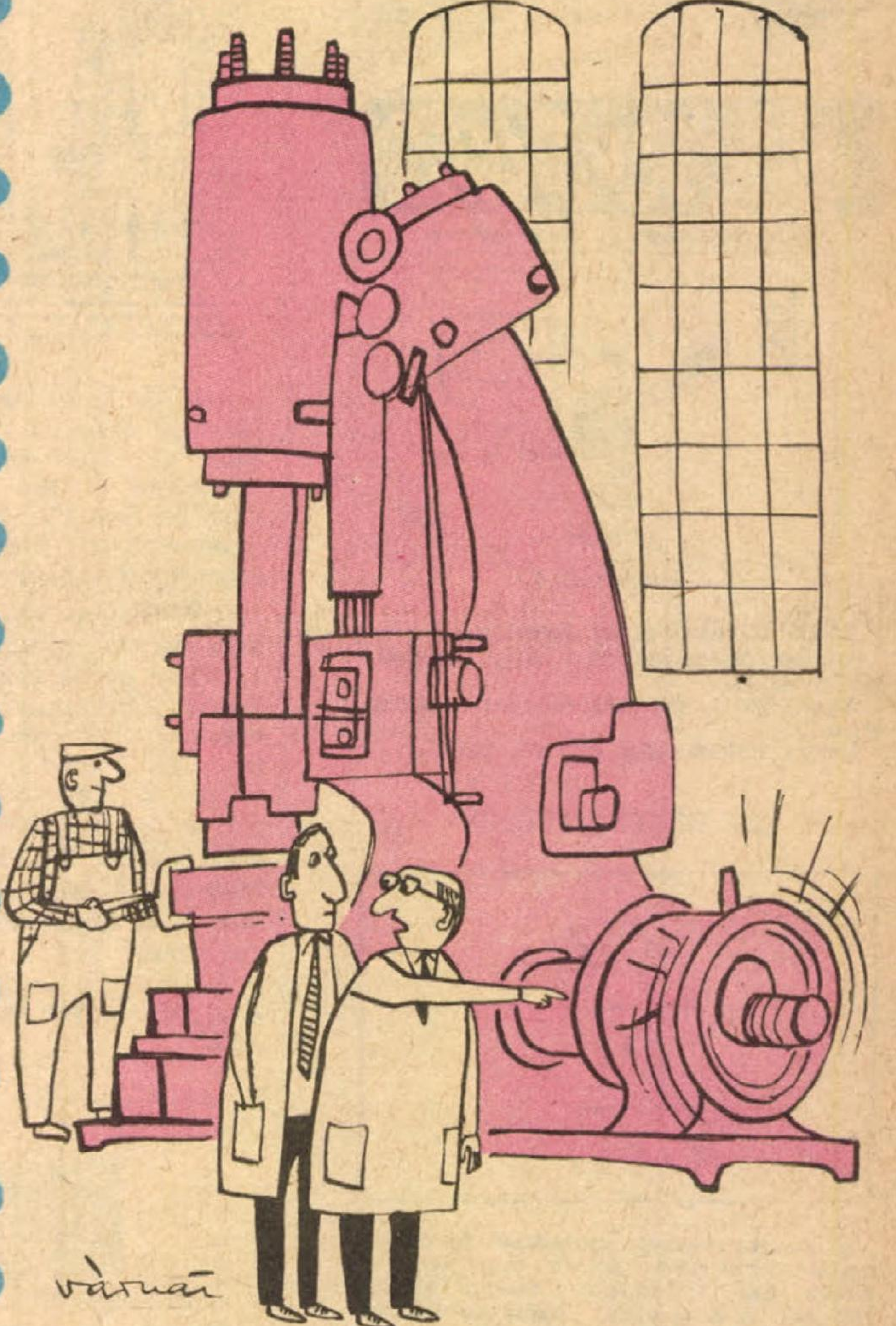
— Góóól!

Veszik.

(p. p.)

TERVEZÉS

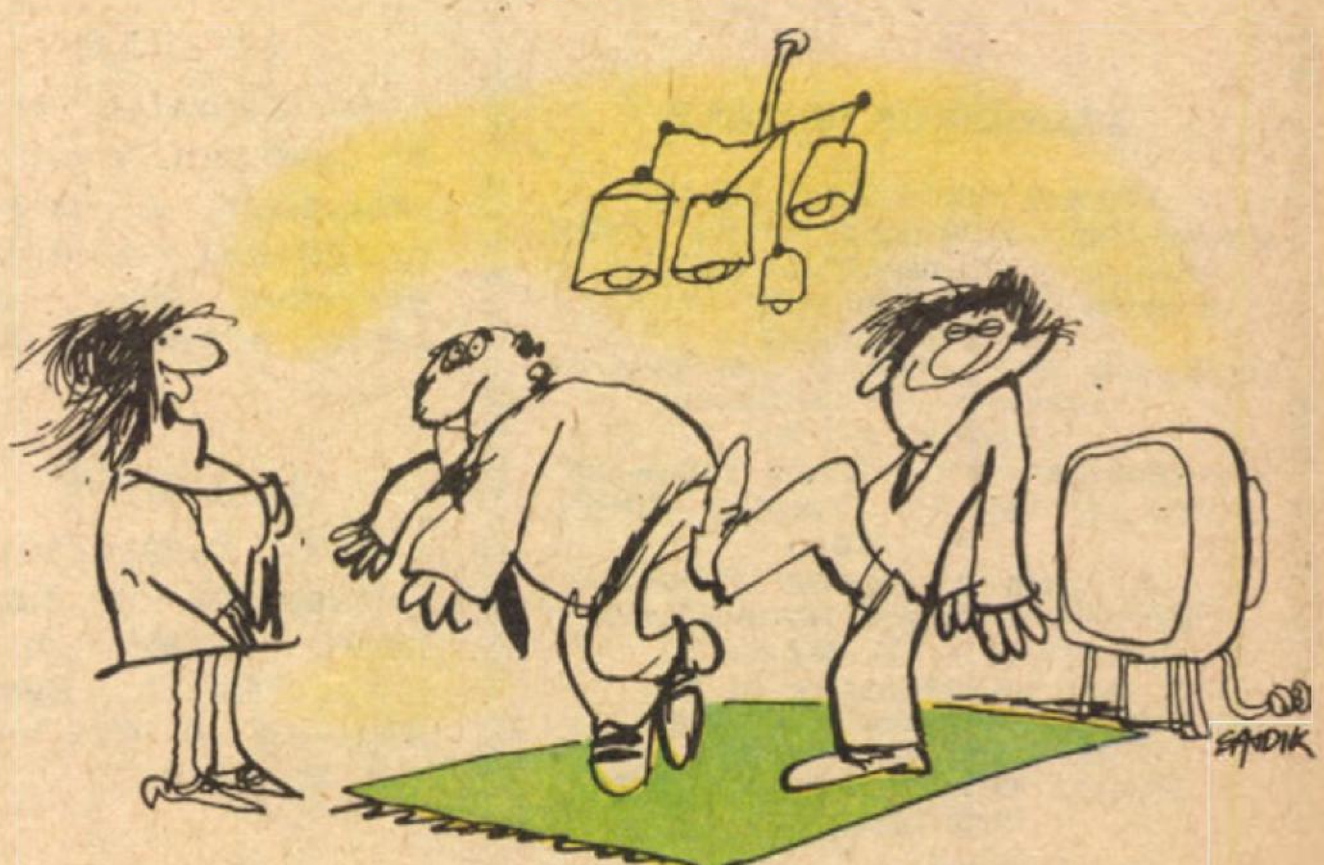

– Ide majd egy védőrácsot kell állítani, vagy egy pszichológust!

ELŐZÉKENY FOGADTATÁS

BOHÓCISKOLA

– Örülj, hogy segíthetsz a fiadnak a házi feladatában ...